

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΠΕΜΠΤΗ) 27 Μαΐου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 68

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις " 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΙ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΜΟΥ, ἐκ τῶν τοῦ G. Barrili.
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ.
—ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισβούργ.—

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΕΤΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διευθύνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματσοσῆμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κ.τ. κ.τλ.

ΑΙ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΜΟΥ

[Ἐκ τῶν τοῦ GIULIO BARRILI]

[Συνέχεια]

« Ἀλλὰ καὶ ὁ κύων μας μετέσχε τοῦ θαυμασμοῦ πρὸς τὸν στρατὸν. Punnunqui ! ἔλεγον οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, δηλαδὴ λευκὸν ζῶον· ἀλλ' ὁ Φοῖβος δὲν ἤθελε νὰ ὀνομασθῇ punnunqui, καὶ ὑλάκει ὀργίλως· ὅθεν ἐγὼ προσεπάθησα νὰ τὸν ἡσυχάσω, καλῶν αὐτὸν διὰ τοῦ ἀληθοῦς ὀνόματός του· ὁ δὲ βασιλεὺς, βλέπων ὅτι ἡ φωνή μου ἐπράυνε τὸν κύνα, εὐηρεστήθη νὰ ἐπαναλάβῃ καὶ αὐτὸς τὸ μυθολογικὸν ἐκεῖνο ὄνομα. Εἶτα δώσας τὰς δεοῦσας διαταγὰς εἰς τοὺς ὑπηκόους του, μᾶς ἔνευσε νὰ τὸν ἀκολουθήσωμεν. Ὁ βασιλεὺς λοιπὸν προεπορεύετο, ἡμεῖς δὲ τὸν ἠκολούθοῦμεν, τῶν στρατιωτῶν ἐρχομένων ἐν τέλει τῆς ὅλης συνοδείας.

» Ἐπορεύθημεν δύο σχεδὸν ὥρας.

» — Caila Lapi ! ἀνεφώνησεν ὁ βασιλεὺς στρεφόμενος πρὸς με.

» Διὰ τῶν λέξεων τούτων ὁ βασιλεὺς ἐσήμαινε τὴν γενειάδα μου, βαπτίζων αὐτὴν ἡλιοπώγωνα, ὡς ἐνόησα ἀργότερα, ὅτε ἔμαθον τὴν σημασίαν τῆς λέξεως.

» — Capituta !

» — Πῶς ; εἶπον ἐκπληκτος.

» — Capituta ! καί, οὕτω λέγων, ὁ βασιλεὺς ἐδείκνυε σωρὸν θολοειδῶν οἰκιῶν.

» — Ἄ ! Capituta ἐνόησα, καὶ διὰ νευμάτων ἐδήλωσα τὸ φαγητὸν καὶ τὸν ὕπνον.

» Ἡ μιμικὴ αὕτη ἀπόπειρα ἐπέτυχεν. Ὁ βασιλεὺς, ὡς καὶ ἐγὼ τήνστιγμὴν ἐκείνην, δὲν ἔβλεπεν ἐν τῇ πόλει ἄλλο ἢ τὸν τόπον ὅπου τρώγει τις καὶ κοιμάται· ὡς ἐκ τούτου δὲ ἐφώνησε τὸ σύνθημα tuera.

» Μετὰ μίαν ὥραν εὕρισκόμεθα πρὸ τῶν

θυρῶν τῆς πόλεως, ἢ, κάλλιον εἰπεῖν, εἰς τὰς πρώτας καλύβας τῆς Capituta. καὶ ἐγενόμεθα δεκτοὶ ὑπὸ παιδῶν φωναζόντων καὶ ὑπὸ γυναικῶν πάσης ἡλικίας, τῶν πάντων ἐνδεδουλευμένων ὡς οἱ συνοδεύοντες ἡμᾶς στρατιῶται. Ἄς μὴ ὑπάγωσι ράπται εἰς Capituta ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν θὰ χρεωκοπήσωσιν.

» Αἱ κυρίαι μᾶς ἐθεώρουν μετὰ μεγίστης περιεργίας ἀπόδειξις ὅτι παράγονται πᾶσαι ἐκ τῆς αὐτῆς μητρός. Καὶ ἐγὼ ἐθεώρουν αὐτὰς λαθραίας, ἐπειδὴ ἦσαν ὠρκίαι τὸ πρόσωπον καὶ λευκότεραι τῶν ἀνδρῶν. Τινὲς αὐτῶν εἶχον ἐρυθροκύανον ταινίαν περὶ τὴν ὀσφύν· ἀλλ' αἱ πλείεσται πρὸς ἐπικάλυψιν τῆς ἀθώας γυμνότητός των ἔφερον μόνον περιδέριον ἐξ ὀδόντων καρχαρίου.

» Τὸ πλῆθος μᾶς ἠκολούθησε μέχρι τῆς κατοικίας τοῦ βασιλέως, συγκειμένης ἐκ τινῶν καλυβῶν ὑψηλοτέρων τῶν ἄλλων καὶ περιετοιχισμένων ὑπὸ εὐρέως χάνδακος. Διήλθομεν, ἀκολουθοῦντες τὸν βασιλέα, ἐπὶ δύο ἀξέστων σανίδων, αἵτινες ἐχρησίμευον ἀντιγεφύρας, καὶ εἰσήλθομεν εἰς εὐρὺ δωμάτιον, ὅπερ ἦτο βεβαίως ἡ αἴθουσα τῆς ὑποδοχῆς, διότι δὲν εἶχεν ἄλλα ἐπιπλα εἰμὴ δωδεκάδα ψιᾶθων τεθειμένων ἐν κύκλῳ παρὰ τοῖς τοίχοις. Ἐπὶ τῆς μεγαλειτέρας αὐτῶν ἐκάθισεν ἢ, ἀληθέστερον εἰπεῖν, ἐξηπλώθη ὁ βασιλεὺς, ἐνῶ ἀόρατοί τινες αὐληταὶ ἔσχιζον τὰ ὠτὰ μας.

» Δύο ἄγριοι, οἱ προὔχοντες τοῦ ἔθνους, ἐκάθισαν πλησίον αὐτοῦ· ἦλθον ἔπειτα καὶ ἄλλοι, καὶ ἐπράξαν τὸ αὐτὸ καθ' ἰερραρχικὴν τάξιν. Ὁ βασιλεὺς ἔνευσε καὶ εἰς ἡμᾶς νὰ καθίσωμεν· ὁ δὲ Φοῖβος, δημοκρατικὸν ζῶον εἶχεν ἤδη στρωθῆ ἄνευ πολλῶν φιλοφρονήσεων καί, νομίζω, πρὸ αὐτοῦ τοῦ μονάρχου.

» Τί θὰ γείνη τῶρα ; ἐσκεπτόμην. Ἄ ! ἰδοὺ· ὁ βασιλεὺς ἠμιλεῖ πρὸς τὸν ὑπουργόν του, ὅστις ἐγεγερθεὶς ἐξέρχεται. Παρῆλθον ἑσῶς δεκαπέντε λεπτά· ὁ βασιλεὺς ἐφαίνετο

ἀνυπομονῶν καὶ ἐμελλεν ἤδη νὰ πέμψῃ καὶ τὸν δεῦτερον ὑπουργόν ὅτε ὁ πρῶτος ἐπανῆλθε συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ παραδόξοτάτου τῶν ἀνθρώπων.

» Φαντάσθητε ἀνθρωπάριον κάτισχον, ὅπερ ἐφαίνετο περιπατοῦν ἐπὶ δεκανικίων καὶ εἶχε τοὺς βραχίονας κυρτοὺς δίκην λαβῶν ἀμφορέων, ἀνθρωπάριον φέρον φενάκην ἄλλοτε ξανθὴν, νῦν δ' ἐρυθρὰν ἐκ τῶν λιπωδῶν οὐσιῶν δι' ὧν προσεπάθει νὰ καλύψῃ τὴν ὕβριν τῶν ἐτῶν. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο Εὐρωπαῖος, ὡς ἀπεδείκνυον τὰ ὑποδήματά του, ἅτινα πρὸ εἰκοσίων ἐτῶν ἦσαν ἐξ ἐστιλβωμένου δέρματος, τὸ κυανοῦν χελιδόνουρον τοῦ ἔχον ἐπίχρυσα κωμβία καὶ ὁ ὑψηλὸς τοῦ πῖλος, ἢ ἢ μεμαδῆμένος καὶ τετρημένος. Τοιαύτη ἦτο ἡ ἐνδυμασία τοῦ ὄντος ἐκείνου, ἢ δ' ἔλλειψις ὑποκαμίσου καὶ περισκελίων ἀνεπλήρου διὰ τεμαχίων τινῶν τοῦ ὑφάσματος ἐκείνου περὶ οὗ εἶπομεν περιγράφοντες τὸν βασιλέα τῆς Καπιτουτῆς.

» Ὁ νέηλις ἔκαμε τρεῖς βαθεῖας προσκλίσεις, μᾶς ἐκύτταξε προστατευτικῶς πῶς, εἶτα δὲ ἤρχισε βλασφημιῶν εἰς τὴν γλῶσσαν τῆς χώρας τοῦ βασιλέως.

» Ὁ διάλογος ἐκείνος, ἀκατάληπτος ὡς εἰκὸς δι' ἡμᾶς, ἐτελείωσε, μετὰ ταῦτα δὲ ὁ παράδοξος ἄνθρωπος, στραφεὶς πρὸς με μετὰ στροφῆς ἀξίας γαλλοῦ χοροδιδασκάλου, μοὶ ἀπέτεινε φράσιν τινὰ γαλλιστί.

» Ἐξέπεμψα κρυγὴν χαρᾶς, καίτοι ἡ προφορὰ του εἶχε κλιλιώσει ὡς τὰ ἐνδύματά του καὶ αἱ φράσεις του δὲν ἦσαν τοῦ τελευταίου συρμού καὶ τῆς ἀρίστης συντάξεως.

» Ἴδου ἡ ἠμιλία του :

» Ὁ Οὐρουτούκτης, τούτέστι Κρότος τῆς Βροντῆς, ὁ ἰσχυρὸς βασιλεὺς τῆς ὠρκίας νήσου Ὀκουενκακτῆς, ὁ νικητὴς τοῦ τρομεροῦ Τομνικάνου, εἰς ὃν ἀπένευσε τὴν ὑψηλὴν τιμὴν νὰ φάγῃ τὴν καρδίαν καὶ τὸ ἥπαρ διὰ τῶν βασιλικῶν ὀδόντων του, ἐρωτᾷ ἡμᾶς,

τὸν Caila Lapi, τούτεστι ἡλιοπάγωνα, ὡς εὐηρεστήθη νὰ σὰς ὀνομάσῃ. ἔνεκα τῆς ξανθῆς ὑμῶν γενειάδος, τίς εἶσθε καὶ διατί ἤλασθε εἰς τὸ βασιλείον του.

»— Εἶμαι, ἀπεκρίθη, ὁ Μαῦρος Δοδερό, γενουήνσιος πλοίαρχος, ὡς ἠδυνάμην νὰ σὰς ἀποδείξω ἂν ὁ Ὁκεανὸς μοὶ ἄφινε τὰ ἐγγραφά μου. Οἱ τέσσαρες ἡμεῖς καὶ ὁ κύων οὗτος ἐπέζησαμεν μόνον ἐκ τοῦ ναυαγίου τοῦ «Ἀστέρος τῆς Θαλάσσης», καὶ ζητούμεν φιλοξενίαν παρὰ τοῦ ἰσχυροτάτου βασιλέως Κρότου τῆς Βροντῆς. Ἀλλὰ παρακαλῶ, τίς εἶσθε ὑμεῖς, ὁ λαλῶν καὶ ἐνδύομενος εὐρωπαϊκῶς ;

»— Ἄ ! σὰς ἀρέσκει ἡ ἐνδύμασία μου ; εἶπεν ὁ διερμηνεύς, σμικρύνων τὰ χεῖλη ἵνα προκύψῃ μειδίαμά τι· δὲν εἶναι ὠραιότατη ; Εἶναι ἀριστοῦργημα τοῦ Humann, πρώτου ράπτου τῶν Παρισίων... πρὸ εἴκοσιν ἐτῶν. Ὀνομάζομαι Labsolu, μυροποῖος καὶ χοροδιδάσκαλος. Μετέβαινον εἰς Λίμαν διὰ νὰ ἐξευγενίσω τοὺς λαοὺς ἐκείνους διὰ τῶν χαρίτων τῆς Τερψιχόρης καὶ διὰ παχυμύρου τινός, ὑπ' ἐμοῦ ἐφευρεθέντος καὶ διευκολύνοντος τὴν γένεσιν τῶν τριχῶν καὶ τῶν μεγάλων ιδεῶν, des grandes idées· ἀλλ' ἡ Μοῖρα δὲν ἐπιτρέπει εἰς τοὺς λαοὺς ἐκείνους ν' ἀπολύσωσι τῶν εὐεργετημάτων τοῦ πολιτισμοῦ. Εὐρίσκομαι ἐδῶ δεκαοκτῶ ἤδη ἔτη καὶ ἡ κυβέρνησις αὕτη m'a apprécié à ma juste valeur, ἐπειδὴ ἐξήγησα τὰ μυστικὰ τοῦ παρισινοῦ συρμοῦ εἰς τὴν βασιλομήτορα, τὴν κομψὴν Νεφέλην τῆς Δύσεως· καὶ τώρα ἐκτελῶ χρέη κομμωτοῦ καὶ διδασκάλου γλωσσῶν, χοροῦ καὶ de bonnes manières παρὰ τῆ ἀδελφῆ τοῦ βασιλέως, τῆ ὠραιότατη, τῆ θεῖα Δρόσω τῆς Πρωίας, ἧς τὸ γλυκύτατον ὄνομα ἤθελον σὰς εἰπεῖ ἐν τῇ γλώσσῃ τῆς χώρας, ἂν δὲν ἐφοδοῦμην μὴ ὁ ἰσχυρὸς Κρότος τῆς Βροντῆς, ἀκούων αὐτὸ προφερόμενον, ἐνόησεν ὅτι σὰς ὁμιλῶ περὶ πραγμάτων ἔξω τοῦ προκειμένου.

»Καὶ πράγματι, ὁ Οὐρουτουκτῆς ἐφαίνετο ἀνυπομονῶν· ὁ δὲ Maître Labsolu ἔσπευσε νὰ τὸν πρᾶξῃ, ἐπαναλαμβάνων αὐτῶν διὰ μακρῶν ἐκείνα ἄπερ ἐν ὀλίγαις λέξεσιν εἶχον εἰπεῖ.

»Κατὰ τὴν διήγησιν τοῦ Labsolu, ὁ βασιλεὺς ἐμειδίασε πλειστάκις.

»— Καλὸν σημεῖον, εἶπεν εἰς τὸν Labsolu ὁ βασιλεὺς μειδίᾳ.

»— Ἀργότερα θὰ σὰς ὁμιλήσω, ἀπεκρίθη οὗτος· νῦν δὲ ἄς περιμένωμεν τὰς διαταγὰς τοῦ εὐγενεοῦς βασιλέως.

»Τὸ βλέμμα τοῦ Labsolu μοὶ ἔλεγεν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ συλλάβω πολὺ ταχέως μεγάλας ἐλπίδας. Καὶ εἶχε δίκαιον. Μετὰ τινὰ καιρὸν ὁ βασιλεὺς μᾶς ἀπέπεμψε. Καὶ ἐγὼ, χωρισθεὶς ἐκ τῶν συντρόφων μου, ἐκλείσθην εἰς καλύβην τινὰ πλησίον τοῦ ποταμοῦ, πεφυλαγμένην ὑπὸ τεσσάρων ροπαλοφόρων ἀγριανθρώπων.

»Ἐμείνα κλειστός ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Κατὰ δὲ τὴν ὄσιν τοῦ ἡλίου πνοὴ ἀέρος δροσερωτέρα ἔψαυσε τὸ μέτωπόν μου. Ἡ θύρα εἶχεν ἀνοιχθῆ. καὶ ἐν τῷ ὠχρῷ φωτὶ τοῦ λυκαυγυῶς εἶδον σκιάν τινὰ γυμνοῦ ἀνθρώπου, ὃν δὲν ἀνεγνώρισα ἀμέσως.

»— Ne craignez rien ; c' est moi,

Labsolu. Ἐνδύομαι μόνον εἰς τὰς μεγάλας περιστάσεις, οὐχὶ δὲ καθ' ἡμέραν, διότι τὸ φόρεμα ἤθελε χαλαρεῖ ταχέως καὶ ἐδῶ δὲν ὑπάρχει Humann τις ἵνα κατασκευάσῃ διάδοχον. Καὶ τοῦτο τὸ γνωρίζουσι τὰ περισκελῖα καὶ τὸ ὑποκάμισόν μου, τὰ ὅποια ἠθέλησα νὰ φορέσω παντοτε, καὶ μοὶ ἐφθάρησαν ὀλίγους μόνον μῆνας μετὰ τὴν ἀφιξίν μου εἰς τὴν νῆσον ταύτην, ἦν, ἐκ τοῦ τρόπου τοῦ ἐνδύεσθαι, δικαιοῦμαι νὰ ὀνομάσω Ἐδέμ. En effet, me voici comme no tre père Adam !

»— Καθε τόπος καὶ ζακόνι, κάθε μπαλαῶς καὶ τάξις !

»— Hélas oui, mon garçon· ἀλλὰ πράγματα τινὰ δὲν μοὶ ἀρέσκουσιν. Ἡ μαγειρικὴ, λόγου χάριν, καὶ πρὸ πάντων φαγητὰ τινὰ δὲν ἠδυνήθη ποτὲ νὰ τὰ συνειθίσω.

»— Ἄ ! ἐνόησα. Εἶναι λοιπὸν ἀληθές ; ἐφώνησα λαμβάνων τὸν βραχίονά του . . . Ἐδῶ τρώγουσι τὸ κρέας τῶν...

»— Τῶν ἀνθρώπων, ναί, ὅταν δύνανται, c' est à dire ὅταν πολεμῶσι πρὸς τοὺς γείτονας τῶν ἄλλων νήσων ἢ ὅταν δυστυχῆς τις ρίπτεται ὑπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὰς ἀκτὰς ταύτας. Καὶ ἐγὼ ἔλαβον ὁμοίαν τῇ ἰδικῇ σας τύχην, καὶ ἂν δὲν ἦτο ἡ βασιλομήτωρ, ἧτις—δὲν τὸ λέγω πρὸς καύχησιν, ce qui n'est pas du tout dans mes habitudes—μὲ ἐκρινε assez bon sujet pour fair un mariage morganatique, ἂν δὲν ἦτο, λέγω, ἡ κομψὴ Νεφέλη τῆς Δύσεως ἤθελον μὲ φάγει comme du boeuf à la mode. Faut dire, aussi que je l' étais joliment, à la mode ! Ἐπειτα ὁμοῦ ἐφάνην πολὺ χρήσιμος, ἢ μᾶλλον ἀναγκαῖος εἰς τὸν λαὸν τοῦτον, ἀφ' οὗ μάλιστα ἡ ἀνατροφή τῆς νέας ἡγεμονίδος Δρόσου τῆς Πρωίας ἀνετέθη εἰς ἐμέ. Θὰ ἰδῆτε τί ὠραία ἡγεμονίς, καὶ πόσον ὠραία ὁμιλεῖ τὰ γαλλικά, avec une certain mollesse d'accent qui ferait fureur à Paris.

»— Θὰ ἴδω διέκοψα ἐγώ. Πῶς θὰ ἴδω ἀφ' οὗ θὰ μᾶς φάγωσι ;

»— Θὰ σὰς φάγωσι ! εἶπεν ὁ Labsolu σαρκαστικῶς. Θὰ σὰς φάγωσι ; — Καὶ ἂν ἤρχισαν ἤδη ;

»— Θεὲ μου ! ἐφώνησα, πηδῶν μετὰ ταρχῆς καὶ τρόμου. Τοὺς συντρόφους μου ! Θέλω νὰ τοὺς ἴδω... θέλω νὰ....

»— Là, là, mon garçon : ἐστὲ φρόνιμος, ἢ θ' ἀπολεσθῆτε καὶ ὑμεῖς. Μήπως νομίζετε ὅτι δύνασθε νὰ σώσετε τοὺς ἤδη φαγηθέντας... καὶ χωνευθέντας ; Ὅ, τι ἐγένεον ἐγένεον !

»— Ὄ ! ἀνέκραξα πίπτων ἡμιθανῆς χαμαί· ἄς φονεύσωσι καὶ ἐμέ ! Τί περιμένουσι ; διατί δὲν ἔλαβον καὶ ἐγὼ τὴν αὐτὴν τύχην τῶν συντρόφων μου ;

»— Διατί ;... διατί ;... ὑπεντοθόριζεν ὁ Γάλλος. Σὰς διετήρησαν ζωντανόν, χάρις εἰς πρόφασίν τινὰ, en attente de mieux, καὶ οἱ φαστρονόμοι ἠσύχασαν ἐλπίζοντες νὰ σὰς φάγωσι κατὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Κουτκοῦ.

»— Τί εἶναι ὁ Κουτκοῦς οὗτος !

»— Ὁ Θεὸς τῶν. Ἡ προφορικὴ Γένεσις τῶν διηγεῖται ὅτι ἡμέραν τινὰ ὁ Κουτκοῦς ἐγκατέλιπε τὸν οὐρανὸν ἵνα ζῆ ἐν Ὀκου-

νακάτῃ, ὅπου ἔσχεν υἱὸν Τιγίλ καὶ θυγατέρα Σιδούκα, οἵτινες ἐνυμφεῖθησαν μεταξύ τῶν ἀμα φθάσαντες εἰς καταλλήλον ἡλικίαν. Ὁ Κουτκοῦς καὶ ἡ σύζυγός του Ἰηλοῦμ ἐνεδύοντο φύλλα δένδρων καὶ ἔτρωγον καρπούς, τῶν ζῶων μὴ πλασθέντων εἰσέτι. Et c'est peut être à cause de cela ὅτι νύκτα τινὰ ὁ Κουτκοῦς ἐγκατέλιπε σύζυγον καὶ τέκνα καὶ ἀπῆλθεν, οὐδεὶς ἤξευρε ποῦ.

»— Ὁραῖον αὐτὸ καὶ ἀπλοῦστατον.

»— Comme vous voyez ! Δὲν δύναται τις νὰ φαντασθῆ τι ἀλογώτερον τοῦ θεοῦ τούτου. Τὸν τιμῶσι τρώγοντες καὶ πίνοντες, χωρὶς νὰ τῷ προσφέρωσι τι. Εἶναι ὁμοῦ ἀληθές ὅτι καὶ δὲν ἀπαιτοῦσι τίποτε παρ' αὐτοῦ, καὶ ὁμιλοῦσι περὶ αὐτοῦ sans se gêner point du tout, sans façons.

»— Καὶ ἐορτάζουσι τὴν ἐορτὴν του ;

»— Μάλιστα, ἀλλ' ὡς σὰς εἶπον, εἶναι εὐωχία καὶ ὄχι ἐορτή.

»— Ἐγὼ λοιπόν...

»— Vous tiendrez lieu de rost-beef εἰς τὸ συμπόσιον, ὅπερ θὰ γείνη μετὰ δύο μῆνας. Εἶναι ἐφεύρεσις τῆς ἡγεμονίδος... διὰ νὰ σὰς σώσῃ...

»— Δὲν ἐννοῶ...

»— Ὑπομονή.

»Δὲν θέλω νὰ λυπήσω διηγούμενος τὸ τέλος τῶν δυστυχῶν συντρόφων σας, αἵτινες—καὶ τοῦτο σὰς λέγω πρὸς παρηγορίαν σας—ἀπέθανον χωρὶς νὰ τὸ ἐνόησωσιν, ἐπειδὴ οἱ ὑπήκοοι τοῦ Οὐρουτουκτοῦ εἶναι δεξιότατοι περὶ ταῦτα. Περίεργοι ἄνθρωποι οἱ πολῖται τῆς Ὀκουενακάτης ! Εἶχον μέγα προβλημα νὰ λύσωσι· νὰ μάθωσι δηλαδὴ κατὰ πόσον τὸ κρέας τῶν Εὐρωπαίων εἶναι καλύτερον τοῦ ἰδικοῦ των. Γέρων τις, ὅστις ἐνθυμεῖται εἰσέτι ναυαγόν τινὰ ὃν ἔφαγε πρὸ πενήτηκοντα ἐτῶν, ἔλεγε τὸ κρέας τὸν Εὐρωπαίων ἀριστον, ἀλλ' ὑμεῖς γνωρίζετε κάλλιον ἐμοῦ ὅτι μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ. Ἐκτὸς τούτου, οἱ νέοι ἤθελον y mordre à leur tour. Ὁ ἴδιος ἠπειλήθη συχὰ νὰ χρησιμεύσω ὡς δαῖγμα, μετὰ τὸν θάνατον τῆς βασιλομήτορος· ἀλλ' εὐτυχῶς ὁ βασιλεὺς ἐγνωμοδότησεν ὅτι, ἐπειδὴ εἶμαι γέρον καὶ ἰσχύνοτατος, δὲν ἠδυνάμην νὰ παρέξω ἀκριβῆ ἰδέαν τοῦ πράγματος. Et voilà pourquoi on ne m'a pas croqué !

»Ὁ Labsolu ἐσταμάτησεν ὀλίγον, εἶτα ἐξηκολούτησεν :

»— Ἡ νεαρὰ ἡγεμονίς Δρόσος τῆς Πρωίας σὰς εἶδεν ἐκ τοῦ παραθύρου τῶν ἀνακτόρων ὅτε εἰσήλθετε, καὶ ἀπεφάσισε νὰ σὰς σώσῃ. Καὶ αὕτη ἔχει τὸ πρόβλημά της. Θέλει νὰ μάθῃ τί πρᾶγμα εἶναι ἡ ξανθὴ ἐκείνη γενειάς, πῶς ἐγεννήθη καὶ πῶς εἶναι καμωμένη. Voilà mon garçon, διατί ἔσπευσε νὰ ζητήσῃ τὴν ζωὴν σας. ét voilà de quelle manière, aussi délicate que profonde, elle s'y est prise !

»— Θεῖα ἡγεμονίς, ἀνέκραξα, ὀρμώμενος ἐκ δικαίου θαυμασμοῦ.

[Ἐπεται συνέχεια].

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμένα.

[Συνέχεια]

Ἀνεμυμνήσκητο τοῦ μικροῦ ἐκείνου πλάσματος, ὅπερ ὁ ἰατρὸς Ραβούλ εἶχε δηλώσει τῇ δημαρχίᾳ τῆς Βουλώνης, ὡς γεννηθὲν ἐκ πατρὸς καὶ μητρὸς ἀγνώστων.

Ἐπρόκειτο περὶ τῆς Μαρίας-Μαξιμιλιανῆς!

Ἦτο αἷμα ἐκ τῶν φλεβῶν του τὸ παιδίον, ὅπερ δὲν ἤδύνατο ν' ἀναγνωρίσῃ ἕνεκα τοῦ γάμου τῆς μητρὸς.

Θὰ ἦτο τότε δεκαοκταετίας.

Ἄν εἴη ἔτι!

Πόσον θὰ ἦτο ὠραία, ἂν ὁμοιάζε τῆς Γερμανῆς!

Ἦτο περὶ τὰ τέλη τοῦ Νοεμβρίου 1878.

Ὁ καιρὸς ἦτο ψυχρὸς καὶ ξηρὸς.

Ἄνεμος παγετώδης ἔπνεεν ἐν ταῖς ὁδοῖς, εἰς ἅς, ἄλλως τε, οἱ διαβάται ἦσαν ὀλιγώτεροι τοῦ συνήθους, ἕνεκα τοῦ ψύχους καὶ τῆς ἡμέρας.

Ἦτο Κυριακή.

Ὁκτὼ τῆς πρωίας ὠραὶ ἐσημαίνον εἰς τὸ ὠρολόγιον τοῦ γραφείου τοῦ Μαξίμου.

Ὁ βαρόνος φέρων στολὴν κυνηγοῦ, ἐτοιμὸς νὰ ἐξέλθῃ, διώρθου ἐνώπιον κατόπτρου τὸν λαιμοδέτην του.

Ἦτο τότε τεσσαράκοντα πέντε ἐτῶν περὶπου.

Ἡ φυσιογνωμία του ὀλίγον εἶχε μεταβληθῆ ἀπὸ τῆς ἀρπαγῆς τῆς Γερμανῆς.

Μόλις ρυτίδες τινὲς ἀδιόρατοι παρετηροῦντο εἰς τὰς γωνίας τῶν ὀφθαλμῶν του πάντοτε ἀπαστραπτόντων.

Μόνη ἡ κόρη εἶχεν ὑποστῆ ἑλαφρὰν μεταμόρφωσιν. Ἐν αὐτῇ ἐφαίνοντο ἀργυρόχροστί τινες τρίχες.

Ὁ βαρόνος ἔκρουσε τὸν κώδωνα.

Θαλαμηπόλος βραχύσωμος καὶ εὐτραφῆς, εὐθύμου φυσιογνωμίας, εἰσῆλθε πάραυτα κρατῶν ἐπενδύτην ἐκ σιούρας.

Ἄν ὁ κύρ Βακελέ, ἢ ὁ Γρελό, ἢ ὁ Ροβινὼ ἦσαν ἐκεῖ, θὰ κατελαμβάνοντο ὑπὸ ἐκπλήξεως.

Ὁ θαλαμηπόλος ἐκείνος ὁμοιάζε πολὺ τῷ Ραβού μετὰ τινος σοβαρότητος ἐπὶ πλέον εἰς τὴν μορφήν.

— Λουδοβίκε, εἶπεν ὁ βαρόνος, τὸ ὄχημα εἶναι ἐτοιμὸν;

— Περιμένει τὸν κύριον βαρόνον.

— Θὰ μὲ συνοδεύσης.

— Καλῶς, κύριε βαρόνε.

Ἐπεκράτησε σιγή, εἶτα ὁ Μάξιμος ὑπέλαβε:

— Τὸ κυνήγιον τοῦτο μὲ στενοχωρεῖ. Τὸ πᾶν μὲ πλῆττει καὶ μὲ μελαγχολεῖ, ἀλλ' ὑπάρχουσι θυσίαι, τὰς ὁποίας ὀφείλει τις τῇ φιλίᾳ!

— Πολλοὶ θὰ ἐξεπλήσσοντο, ἂν ἤκουον τὸν κύριον βαρόνον παραπονούμενον, εἶπεν ὁ θαλαμηπόλος.

— Εἶσαι φιλόσοφος, κύριε Ροβινέλ, παρετήρησεν ὁ Ροζενδάλ.

Ἐστέναξεν.

— Ἐπρεπε νὰ μείνω ἐδῶ ἔχω ἐργασίαν.

— Ὁ κύριος βαρόνος θέλει νὰ ἀστείθῃ, εἶπεν ὁ θαλαμηπόλος οἰκείως. Ἡ ἐργασία του εἴμπορεῖ νὰ περιμείνῃ.

— Πιστεύεις!

— Ὁ πρίγκηψ Ἐϊλύ θὰ δυσηρεστεῖτο πολὺ, ἂν ὁ κύριος βαρόνος ἀπουσίαζεν ἀπὸ τῆς ἐορτῆς ταύτης, τὴν ὁποίαν ὑποθέτω ὅτι δίδει πρὸς τιμὴν σας. Ὁ πρίγκηψ μὲ παρεκάλεσε πολὺ — εἶμαι διὰ τοῦτο ὑπερήφανος — νὰ ἐπιμείνω παρὰ τῷ κυρίῳ βαρόνῳ νὰ δεχθῇ τὴν πρόσκλησίν του.

— Ὁμιλεῖς ὡς πρέσβυς, εἰς τὴν τιμὴν μου! Λοιπὸν νομίζουσι ὅτι ἔχεις ἐπιρροὴν ἐπ' ἐμοῦ, πτωχέ μου Λουδοβίκε;

— Ποῖος λοιπὸν θὰ εἶχεν ἐπιρροὴν παρ' ὑμῖν, ἂν μὴ ὁ θαλαμηπόλος σας; ἠρώτησε οἱ ὕφους κωμικοῦ ὁ Λουδοβίκος.

Ἐκαμε βήματά τινα ἐν τῷ γραφείῳ καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον.

— Ἄν δὲν ἀπατώμαι, εἶπεν, ἔρχεται μία ἐπίσκεψις.

— Ἐπίσκεψις;

— Μάλιστα, μία κυρία.

— Ὡ! θὰ χάσῃ τὸν καιρὸν της.

— Ὁ κύριος βαρόνος θὰ τὴν δεχθῇ;

— Ποία εἶναι;

— Ἡ κυρία μαρκησία Ἀρτάν.

— Αἶ! Ἀλλὰ βεβαίως, ἡ κυρία Ἀρτάν δὲν εἶναι ἐξ ἐκείνων, αἵτινες ἀναμένουσιν εἰς τὴν θύραν. Εἰσάγαγέ την.

Ἦτο ἡ μαρκησία ἀληθῶς, ὠραία καὶ θελκτικὴ ἔτι.

— Τόσῳ πρωϊνῇ! εἶπεν ὁ βαρόνος ἀσπαζόμενος εὐγενῶς τὴν χειρὰ της.

— Θέλω νὰ σας ἡμιλήσω.

— Λέγετε ταχέως. Ὁ φίλος σας Ἐϊλύ θὰ ὠργίζετο ταχέως, ἂν ἐβράδυνα.

— Οἱ κόνικλοι αὐτοὶ θὰ περιμείνωσι. Θὰ ἦμαι ἄλλως τε σύντομος.

— Τί σοβαρὸν συμβαίνει;

— Ἐχω εἰδήσεις.

— Περὶ τοῦ μαρκησίου;

— Ναί. Ἐξ ἀμελείας δὲν διέθεσεν ἔτι τὴν περιουσίαν του ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς του ... Εὐαγγελίας...

Ἡ μαρκησία προέφερε τὸ ὄνομα τοῦτο μετὰ καταφρονήσεως καὶ ἀηδίας συγχρόνως, ὡς εἰ ἐπληροῦτο τὸ στόμα της πικρίας καὶ χολῆς.

— Ἀλλ' εἶναι εἰς τὴν παραμονὴν τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν θὰ τεθῇ εἰς τάξιν, προσέθηκεν ὁ βαρόνος.

— Θέλει νὰ τῆς ἐκχωρήσῃ τὰ εἰς Κοῦβαν ὑπάρχοντά του.

— Τὸ γνωρίζω.

— Τριακοσίων χιλιάδων φράγκων εἰσοδήματα. Καὶ μένετε ἥρεμος καὶ ἀπαθὴς ὡς ἀγαλμα! Τὸ τέκνον τῆς Μερσεδὲς ἐκείνης

— τῆς μαύρης καὶ ἱκανῆς ὡς ὑπηρετριάς — θὰ ἀρπάσῃ τὴν περιουσίαν ταύτην ἀπὸ τὸν υἱόν μου!

— Διάβωλε! εἶπεν ὁ βαρόνος πονήρως,

ἡ μαύρη αὕτη εἶναι τοῦλάχιστον τέκνον τοῦ μαρκησίου καὶ ἐννοῶ τὴν μεροληψίαν του. Ὅτι μὲ ἐκπλήσσει εἶναι ὅτι ἐβράδυνε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον της! Εἶναι ἀληθὲς ὅτι αἱ συμβουλαὶ τοῦ ἐξαιρέτου Μορέλ, πρὸς ὃν ὁ σύζυγός σας ἀδίκως ἔχει τόσῃ ἐμπιστοσύνην, συνετέλεσεν εἰς τὴν βραδύτητα ταύτην.

— Ἴδωμεν, Μάξιμε, παίζετε βασιανίζων με. Ἐστὲ σοβαρός.

— Προσπαθῶ νὰ ἦμαι, μαρκησία.

— Ἐνθυμήθητε ὅτι ἡ ἀτιμος αὕτη Μερσεδὲς προεκάλεσε φρικῶδες δυστύχημα.

Τὸ μέτωπον τοῦ βαρόνου ἐμεινεν ἀπαθὲς, ἀλλ' οἱ δάκτυλοί του συνεσταλησαν.

— Ἀνωφελὲς νὰ μοὶ τὸ ὑπεθυμίζητε, εἶπεν.

Ἡ μαρκησία ἐξηκολούθησεν ἐν παραφορᾷ:

— Ἐκεῖνη μὰς προέδωκε. Μὲ ὑπεχρεώσατε νὰ ἔχω ὑπομονὴν. Εἰς Κοῦβαν δὲν εἶναι δύσκολον ν' ἀπαλλαγθῇ τις ἐνὸς ἐχθροῦ.

Ἐπάρχουσι χίλια μέσα, ἄτινα δὲν ὑπάρχουσι εἰς τὸν τόπον μας, ἐν τῷ ὁποίῳ εὐρίσκονται πλείστοι ὅσοι ἠλίθοι δικασταί. Ἐκεῖ τὸ πρᾶγμα εἶναι πολὺ εὐκόλον. Πρέπει νὰ ἐνεργήσωμεν τῶρα ἢ ποτέ.

— Ἐστὲ ψύχραιμος, μαρκησία. Πόσον ἐξάπτεσθε! μέχρις ἀφροσύνης!

— Εἶναι ἀληθές. Δὲν δύναμαι νὰ κατισχύσω τοῦ μίσους μου, ἡ δὲ ὑπομονή σας μὲ παροργίζει.

— Πρέπει νὰ ἡσυχάσετε.

— Ἴδωμεν, Μάξιμε, εἶπεν ἡ μαρκησία δραττομένη τῆς χειρὸς τοῦ βαρόνου, ὅστις ἀπέσυρεν αὐτὴν ἠρέμα, δὲν ἔχετε λοιπὸν αἷμα εἰς τὰς φλέβας;

— Ἐχω, ἀλλὰ γνωρίζω νὰ συγκρατῶμαι.

— Ὁ Μορέλ εἶναι πανίσχυρος ἐκεῖ πέραν. Τὸ πᾶν ἐξ αὐτοῦ ἐξαρτᾶται, ἐξ ὑμῶν ἐπομένως. Τηρεῖ τὴν πίστιν τῶν πλείστων γαικοκτημόνων εἰς τὰς χεῖράς του, δηλαδὴ εἰς τὰς ἰδικὰς σας. Ἀφ' ἑτέρου μὰς ὀφείλει τὸ πᾶν καὶ θὰ ἐρρίπτετο εἰς τὸ πῦρ διὰ τὰ συμφέροντά σας.

— Ὡ! εἶσθε πολὺ ὑπερβολικὴ!

— Ἐστω, ἀλλὰ σας δεικνύω ἀπεριόριστον ἀφροσύνην.

— Ἀληθῶς ὑπερβολικὴν ἐνίοτε. Εἶναι βασιλικώτερος καὶ αὐτοῦ τοῦ βασιλέως.

— Δότε λοιπὸν αὐτῷ τὰς διαταγὰς σας καὶ ἄς τελειώσωμεν. Εἶναι καιρὸς. Δὲν πρέπει οὔτε λεπτόν νὰ χάνωμεν.

— Θεέ μου! ὁποία εἴσαψις! ὁποῖον πῦρ!

— Λατρεύω τὸν υἱόν μου καὶ θέλω νὰ γείνη πλούσιος.

Προσέθηκε δὲ μετ' ἀξιοπρεπείας:

— Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς σας, Μάξιμε, γνωρίζετε ὅτι ὁ Ρολάνδος εἶναι ὁ μόνος μου ἔρως. Περὶ αὐτοῦ πρόκειται. Σὰς παρακλῶ, διατάξατε, ἢ ἡ περιουσία αὕτη καὶ ἡ ἐκδίκησις μὰς διαφεύγουσι.

Ἐκάλεσε:

— Λουδοβίκε, τὸ ἐπανωφόριόν μου.

— Φεύγετε; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία.

— Ναί.

— Καὶ μοὶ ἀρνεῖσθε;

Ἐκεῖνος ἐκυψεν εἰς τὸ οὐς αὐτῆς.

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ο Έχθρός.

[Συνέχεια]

» Ὡς βλέπεις, κύριε μαρκήσιε, ἐξηκολούθησεν ὁ κόμης μειδιῶν, δὲν ζητῶ νὰ σὰς πνίξω. Σὰς λέγω καὶ πάλιν ὅτι δὲν δανερίζω τὰ χρήματά μου διὰ ν' αὐξήσω τὴν περιουσίαν μου, ἀλλὰ μόνον διὰ νὰ ὑποχρεώσω τὸν ἄλλον ὅταν τοῦτο μὲ συμφέρη. Μὲ ἤκουσε;

— Ναί, κύριε.

— Σὰς συμφέρει ἡ πρότασίς μου;

— Ναί.

— Τότε λοιπὸν δὲν ἔχομεν παρὰ νὰ τελειώσωμεν τὴν ὑπόθεσιν. Ἦλθατε ἐφ' ἀμάξης;

— Ναί, καὶ μὲ ἀγοραίαν ἀμαξῶν, ἡ ὁποία περιμένει.

— Διατί ἀγοραία ἀμαξῶν; μήπως δὲν ἔχεις ἵππους καὶ ἀμαξῶν;

— Ἐπώλησα τὰς ἀμαξῶν μου, κύριε, κρατήσας μόνον ἓνα ἵππον ἱππασίας.

— Ἄ! . . . τέλος πάντων ἔπραξες ἴσως συνετῶς. Λοιπὸν, κύριε μαρκήσιε, θὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν οἰκίαν σου καὶ θὰ ἐπανέλθῃς ἀμέσως μὲ τὴν ἀπόδειξιν. Ἀκριβῶς ποῦ κατοικεῖς;

— Κατὰ τὴν ὁδὸν Βαννῶ, ἀριθμὸς 4.

— Εὐχαριστῶ. Μέχρις οὐ μεταβῆτε εἰς τὴν ὁδὸν Βαννῶ καὶ ἐπανέλθετε, ἐγὼ θὰ ἐταιμάσω τὸ συμβολαίόν μας, καὶ ὅταν ἐπιστρέψῃς, δὲν θὰ ἔχωμεν πλέον παρὰ νὰ ὑπογράψωμεν.

Ὁ νέος ἠγέρθη.

— Πήγαινε, κύριε μαρκήσιε, εἶπεν αὐτῷ ὁ κόμης χαιρετίζων διὰ τῆς χειρὸς.

Ὁ Ἀδριανὸς ἐξῆλθε τοῦ γραφείου.

Ὁ κ. Δελασέρ, θέσας τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τοῦ γραφείου του καὶ τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν ἐσκέπτετο, διανοούμενος τὴν Χρυσουγὴν καὶ τὸν Ἀδριανόν, ἐξεταζὼν τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων καὶ προσπαθῶν νὰ διύσῃ τι ἐν τῷ μέλλοντι. Μετὰ στιγμὴν ἠγέρθη.

— Ὅχι, ὄχι, ἐπιθύρισε δὲν πρέπει ν' ἀπολέσω τὸ θάρρος μου. Τὸν ἐνόμιζον περισσότερο ἐξηχραιωμένον, δὲν εἶναι ὅμως, καὶ δύναμαι νὰ ἐλπίζω. Ἄ! . . . ἂν μοι ὠμίλει περὶ τῆς Χρυσουγῆς! . . . Ὅχι ἴδωμεν, θὰ ἴδωμεν. . . Ἐν τῷ μεταξύ ὀφείλω νὰ πράξω πᾶν ὅ,τι ἀπαιτεῖται, διὰ νὰ τὸν σώσω ἀπὸ τοῦ ὀλέθρου. Πῶς μετεβλήθη! Συνέλαβον ἀγάπην πρὸς τὸν νέον αὐτόν, τὸν ὁποῖον ἐμίσησα, καὶ θὰ ἐπνιγον πρὸ δεκαοκτῶ μηνῶν, ἂν δὲν παρενέβαινε ὁ Γουλιέλμος! Ὅλα γίνονται χάριν τῆς θυγατρὸς μου! . . . Ἡ Χρυσουγὴ δὲν τὸν ἐλησμόνησεν, ἡ Χρυσουγὴ τὸν ἀγαπᾷ! πρέπει λοιπὸν νὰ τὸν ἀγαπῶ καὶ ἐγὼ!

— Ἐλα! ὑπομονὴν. Δὲν σὰς ὑπεσχέθη ἐκδίκησιν; Ὅχι εὐχαριστήθητε. Ἐχετε πεποιθήσιν εἰς τὸν Μορέλ. . . Δεικνύει πάρα πολὺν ζῆλον ὁ καλὸς αὐτὸς Μορέλ!

Ὡδήγησεν αὐτὴν εἰς τὴν ἀμαξάν της καὶ κλείων τὴν θυρίδα προσέθηκεν:

— Ὁ οἶκος Ροζενδάλ πληθύνει τοὺς ὀφειλέτας σου.

— Εἰς μακρὰν προθεσίαν, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία.

— Ναί, εἶπεν ὁ βαρόνος, ἀλλὰ μὲ τὸ κον. Ὅχι ἴδητε.

Ἐθλίψαν ἀλλήλων τὰς χεῖρας ἐγκαρδίως. Συνεννοῦντο κάλλιστα.

Β'

Εἰς ἀπόστασιν ἑξ λευγῶν ἀπὸ τῆς Ἀβάνας, δύο χιλιόμετρα ἀπὸ τῆς ἀκτῆς τῆς κειμένης ἐναντι τοῦ μέρους τοῦ Ὀκεανοῦ, ὅπου καλεῖται Διῶρυξ τῆς Φλωρίδης, ὑψοῦται ἐπὶ ὑψώματος, ἀφ' οὗ φαίνεται ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐκτεινομένη ἡ θάλασσα, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀπειρος ἑκτασίς γαιῶν, ἐξαισία ἑπαυλὶς ὠκοδομημένη κατὰ τὸ ἰταλικὸν σύστημα διὰ λαξευτῶν πετρῶν κεχρισμένων ροδοειδῶς ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν μαγικὴν θεάν τῶν χλοερῶν λειμώνων, ὑφ' ὧν περιβάλλεται.

Οὐδὲν ἐν Εὐρώπῃ μέρος δύναται νὰ παρᾶσχη ἰδέαν τῆς θαυμασίας φυτείας καὶ τῆς κατὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα εὐφορίας.

Οὐδὲν ὑπερβαίνει τὸν πλοῦτον τῆς ἀνεξαντλήτου ἐκείνης φύσεως.

Οὐδὲν ἐξισοῦται πρὸς τὴν καλλονὴν τῶν δένδρων, τῶν κληματίδων καὶ τῶν παντοίων φυτῶν, ἅτινα φύονται καὶ θάλλουσιν ἐν τῷ τόπῳ ἐκεῖνῳ τῶν θαυμασιῶν.

Δὲν εἶναι ὁ ἥλιος, ὅστις μόνος ἐνισχύει τὴν δύναμιν καὶ πλαστοουργῶν ταύτην ἐνέργειαν.

Προβάλλει ἥττον συχνὰ καὶ ἥσσονα διαχέει θερμότητα, ἢ ὅσον ὑποθέτει τις ἐπὶ τῶν μαγευτικῶν ἐκεῖνων νήσων.

Ὅχι ἔλεγέ τις ὅτι αὐταὶ εἶναι ἐκτισμέναι ἐπὶ ἡφαιστείου παφλαζόντος, ὅτι δὲ λούονται ἐν ἀτμῷ ὑποβοηθοῦντι τὴν γονιμότητά των.

Ἐκεῖ τὸ ὕδωρ δὲν ρεεῖ μόνον ἀπὸ τῶν πηγῶν καὶ τῶν ρυακίων ἀναβλύζει καὶ ἀπὸ τοῦ φλοιοῦ τῶν δένδρων, πίπτει ἀπὸ τῶν φύλλων, ἐξέρχεται ἀπὸ τῆς γῆς εἰς στίλβοντες μαργαρίτας, διαποτίζει τὸν ἀέρα καὶ ἐξατμίζεται εἰς χλιαρὰν ὀρσόν.

Τὸ ὕδωρ ἐκεῖ εἶναι πανταχοῦ θερμὸν καὶ γονιμοποιητικὸν ἐνταῦτ' αὐτοῦ ἐδάφους. Συγχρόνως ὅμως ἐκνευρίζει καὶ ἐξασθενίζει τοὺς κητόικους.

Νύκτα καὶ ἡμέραν, εἰς οἰανδήποτε τοῦ ἔτους ὥραν, ἡ βαρεῖα, ὑγρὰ καὶ θελλώδης ἀτμόσφαιρα πνίγει τὸ στήθος μέχρις ἀσφυξίας.

Ἄγεται τις ν' ἀνακράξῃ: «ἀέρα, ἀέρα!» ὡς εἰς τινα θερμότητι, εἰς ἃ τὸ ἄρωμα τροπικοῦ φυτοῦ ἀνέρχεται εἰς τὸν ἐγκέφαλον καὶ προκαλεῖ σκοτοδίνην.

Ἄλλ' ὅσα λαμπρῶς ἀπόψεως! Οἷα θελξιακρῶν ἀρώματα! Οἷα καταπληκτικὴ ταχύτης βλαστήσεως!

[Ἐπεται συνέχεια.]

TONY

» Ἀφαιρῶ ἤδη τὸ προσωπεῖον, εἶμαι Πέτρος Ρουσῶ, τραπεζίτης καὶ δανειστής χρημάτων».

Καὶ ἀνοίξας συρτάριον, ἐν ᾧ εὖρε δύο φύλλα ἐνσήμου χάρτου, ἅπερ ἔθηκε πρὸ αὐτοῦ, ἀκολούθως δὲ λαβὼν γραφίδα ἤρχισε νὰ γράφῃ ταχέως. Ἐπλησίαζε νὰ τελειώσῃ τὸ δευτέρον φύλλον, ὅτε ἐνεφανίσθη, ὁ Ἀδριανός.

Τρία τέταρτα τῆς ὥρας παρήλθον.

— Κύριε, εἶπεν ὁ νέος, ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις τοῦ ἐνεχυροδανειστηρίου.

Ὁ κόμης λαβὼν ἐξήτασεν αὐτὴν καὶ εἶπε:

— Καλὰ.

— Εἶτα, δούς τῷ νέῳ τὸ ἐν φύλλον τοῦ ἐνσήμου χάρτου:

— Καθῆσε καὶ ἀνάγνωσε, ἐπανάλαβεν.

Ὁ Ἀδριανὸς ὑπήκουσεν.

Τὸ ἐγγράφον ἦτο σύντομον καὶ ἀριστα συντεταγμένον, σφόδρα ὅμως ἐξεπλάγη ὁ νέος, ὅτε εἶδεν ὅτι περιεγράφετο ἐν αὐτῷ ἀκριβῶς καὶ λεπτομερῶς πᾶν κόσμημα μετὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἀξίας του ἀπέναντι.

— Κύριε, εἶπε μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν, νομίζει τις ὅτι ἐγράψατε ταῦτα ἔχοντες ἐνώπιόν σας τὰ κοσμήματα.

— Μετεχειρίσθη ἀπλῶς μίαν σημείωσιν, τὴν ὁποῖαν μοὶ ἔδωκεν ὁ Σολομών, ἀπεκρίθη ὁ κόμης. Ὁ Σολομών εἶναι περισσότερο φιλοχρήματος ἀπὸ ἐμέ: τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποῖαν παρεδόθησαν εἰς χεῖράς του τὰ κοσμήματά σου, τῷ ὄφειλες ἤδη ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων περίπου, σκεφθεὶς δὲ ὅτι θὰ ἐδανείζεσο καὶ ἄλλα ποσά, περιέγραψε σπουδαίως τὰ ἐνεχυρά σου, ἐπειδὴ ἔβλεπεν ὅτι ὑπεραρκοῦσι πρὸς ἐξασφάλισίν σου.

— Ὁμολογῶ ὅτι ἂν μὲ ἠρωτᾶτε πόσα εἶναι τὰ κοσμήματά μου καὶ ποίας ἀξίας, δὲν θὰ ἠδύναμην νὰ σὰς ἀποκριθῶ.

— Καὶ ὅμως, ἀνταπήντησε μετὰ λεπτότητος ὁ κόμης, ἕκαστον τῶν κοσμημάτων αὐτῶν ἀποτελεῖ διὰ σὲ πολὺτιμον ἀνάμνησιν.

— Ἀληθῶς, ὑπέλαβεν ὁ Ἀδριανὸς ἐρυθριάσας, διότι ἐνόησε τὴν ὑποκρυπτομένην μομφήν.

— Τώρα, κύριε μαρκήσιε, εἶπεν ὁ κόμης, γράψε: «Ἐγκρίνω τὰ ἄνω», καὶ εἶτα ὑπογράψου.

Τούτου δὲ γενομένου, ὁ κόμης ἔλαβε τὸ φύλλον τοῦ χάρτου καὶ, ὑπογράψας τὸ ἕτερον, παρέδωκεν αὐτὸ τῷ Ἀδριανῷ λέγων:

— Αὐτὸ εἶναι ἡ ἀσφάλειά σου καὶ αὐτὴ ἔδω ἡ ἰδική μου. Θέσε προσέτι τὴν ὑπογραφήν σου ἐδῶ, προσέθηκε, θέσας τὸν ὀκτυλον ἐπὶ τῆς ἀποδείξεως τοῦ ἐνεχυροδανειστηρίου.

Ὁ Ἀδριανὸς ὑπέγραψεν, ὁ δὲ κόμης ἠρίθμει ἐνώπιόν του τριάκοντα τραπεζικὰ γραμμάτια ἐκ χιλίων ἕκαστον φράγκων, ἅπερ ὁ μαρκησίας ἔλαβε χωρὶς νὰ τ' ἀριθμῆσιν.

— Ἐχετέ τι ἄλλο νὰ μοὶ εἴπητε, κύριε Ρουσῶ:

— Αὐτὸ μόνον, ἐτόλμησα νὰ σοὶ ὠσω μερικὰς συμβουλὰς, ὡς φίλος, προσπάθησον νὰ μὴ τὰς λησμονήσῃς.

— Κύριε Ρουσῶ, ἀπεκρίθη ὁ νέος μὲ ὑποτρέμουσαν φωνήν, σὰς διαβεβαίω, ὅτι θὰ

μεταβάλλω βίον και απόδειξιν τούτου θά έχετε μετ' όλιγον.

Ο κόμης έμεινεν επ' όλιγον σιωπηλός παρατηρών αυτόν άτενωσ, ως εί ήθελε ν' άναγνώση έν τή διανοία του.

— Θά ίδωμεν, κύριε μαρκήσιε, θά ίδωμεν, είπεν.

Οί δύο άνδρες άπεχαιρετίσθησαν και ο Άδριανός άνεχώρησεν έχων έν τοίς θυλακίοις αυτού τάς τριάκοντα χιλιάδας φράγκων και βάρος όλιγώτερον μέγα επί τών ώμων, διότι θά ήδύνατο αύτήν εκείνην τήν έσπέραν, κατά τήν ρηθείσαν ώραν, νά πληρώση τó χρέος, όπερ έν τῷ χαρτοπαικτείφ συνωμολόγησεν.

Ο κόμης ήγέρθη λίαν τεταραγμένος, και τó μέτωπον αυτού συνωφρυώθη αίφνης.

Δίς ή τρίς έκκαμε τόν γυρον τού γραφείου του μέ βήμα άνώμαλον και άυπομονησίαν προδίδον, είτα δέ σταθείς αίφνης έψιθύρισε:

— Τί άρα ένόει όταν έλεγε : «Θά μεταβάλλω βίον και απόδειξιν τούτου θά έχετε μετ' όλιγον ;» Ήσαν άρά γε οι λόγοι αυτοί άπήχησις τής διανοίας του ; Προφανώς κάτι σκέπτεται. Άν και έξήτασα τήν φυσιογνωμίαν του, δέν ήδυνήθην νά μαντεύσω τίποτε. Μαρκήσιε Βερβεΐν, θά σε παρακολουθήσω εις τάς πράξεις σου, και ό,τι δήποτε και άν πράξης, θά τó μάθω.

Αίφνης ή θύρα τού γραφείου ήνοιχθη, και εισήλθεν ή άφωνος Φραγκίσκη, ήτις, πλησιάσασα τόν κύριόν της, τόν ήρώτησε διά τού βλέμματος.

Ο κόμης εκίνησε τήν κεφαλήν.

Τότε ή άφωνος έβαλε παρατεταμένην μεμφιμοιρίαν και άπεσύρθη ήρέμα, τεταπεινωμένην έχουσα τήν κεφαλήν και άφθονα χύνουσα δάκρυα.

Η Φραγκίσκη έγνώριζε τάς προθέσεις και τά σχέδια τού κόμητος Δελασέρ: έγνώριζε τίνα έπέδιωκε σκοπόν και τίνας έτρεφεν έλπίδας εις τήν πλήρωσιν τών όποιων ήτο νυν προσηλωμένη ή ζωή του.

ΙΖ'

Ένεκα χρηματισμοῦ.

Ένώ ή κόμης Δελασέρ αφήρει τόν πυρόν πώγωνα και τήν φανάκην, ο μαρκήσιος Βερβεΐν έσκέπτετο περιμαζευμένος εις τήν γωνίαν τής άμαξής του και διευθυνόμενος τó δεύτερον πρós τήν όδόν Βαννώ.

— Πικράδοχος άνθρωπος αυτός ο Πέτρος Ρουσώ ! διανοείτο. Με ό,τι και άν λέγη, δέν είναι άλλο παρά τοκιστής: είναι αλήθεια ότι δέν όμιαζει πολύ μέ τόν Ίουδαϊόν Σολομώντα και μέ τους όμείους του, τους όποιους γνωρίζω. Ναι, παράδοχος άνθρωπος ! Νομίζω ότι κάπου ήκουσα τήν φωνήν του, πού όμως, δέν δύναμαι νά ένθυμηθώ.

»Πιθανώς νά τόν παρωμίασα μέ άλλον, εκτός εάν καμμίαν ήμέραν τόν είδα εις τού Σολομώντος. Πολλάκις εκάθισα εις τόν αντίθαλαμον τού γέροντος Ίουδαίου περιμένων νά τελειώση άλλας ύποθέσεις του, ώστε πιθανόν νά ήκουσα εκεί τήν φωνήν τού Πέτρου Ρουσώ. Ναι, ναι, αυτό είναι, νομίζω νά έν-

θυμούμαι ότι μίαν ήμέραν... αλλά τί μέ μέλει ; Ο Πέτρος Ρουσώ μέ άπήλλαξε τής άμηχανίας, αυτό είναι τó ουσιωδες δι' έμέ. Έν τούτοις ο κύριος αυτός Ρουσώ, τó καλόν αυτό όνομα, είναι τίμιος γέρον. Μοι είπε καθαρά και χωρίς στενοχωρίας πράγματα όλιγον τραχέα. άλλ' αλήθέστατα, άν μάς ήκουε κανείς, θά τόν εξελάμβανεν ως καλόν πατέρα, ο όποιος νουθετεί τόν υιόν του.

»Αχ ! και νά τόν έγνώριζον πρós δεκαοκτώ μηνών, άφού ήτο πεπωμένος νά διαπράξω τóσας άνοησίας, και νά άπευθυνθώ πρós αυτόν άντι νά πέσω εις τους όνυχας τού Σολομώντος ! Σήμερον δέν θά εύρισκόμην εις αύτήν τήν κατάστασιν, σχεδόν κατεστραμμένος και ήναγκασμένος νά φορέσω άπόψε τó μαυρόν μου φόρεμα πρós ικανοποίησιν τής μωρας κενοδοξίας κάποιου κυρίου Λατραδ, άλλοτε κτίστου και τώρα έκατομμυριούχου, έγω ο όποιος δέν είδον ποτέ αυτό τó πρόσωπον ! Ίδού πώς ο μαρκήσιος Βερβεΐν καθίσταται γελοϊός !

»Και όμως πρέπει νά τó πράξω ! Έπεσα εις φθεράν παγίδα, περιπλέχθην άσχημα και ή δεσποινίς Λατραδ είναι σανίς σωτηρίας δι' έμέ... σανίς ! τί γελοϊόν είν κονή ή δεσποινίς Λατραδ, χονδρή και στρογγυλή σαν βαρέλι: θά προτιμούσα μίαν σανίδα.»

Και έσκωπτε δάκνων τά χείλη εκ βαρυθυμίας.

— Δυστυχής Χρυσουγή ! επανέλαβε στενάξας και νά ήξευρα πού είναι ! αύτή μόνη θά μ' έξήγε τής δεινής θέσεως.

Και διατελέσας επί στιγμήν σιωπηλός επανέλαβεν είτα :

— "Α ! τί τρελλός πού είμαι ! λησμονώ ότι είμαι κατεστραμμένος ! τί θά ήδύνατο νά πράξη ή Χρυσουγή ; τίποτε, τίποτε. Έχει δικαίον ο Σανζάκ, έν μόνον μέσον ύπαρχει νά σωθώ, και τó μέσον αυτό μοι τó προτείνει... Είμαι καταδικασμένος εις τήν Λατραδ ίσοβίως !

»Δέν ύπαρχει άντιλογία, προΐξ ένός και ήμίσεος έκατομμυριού δέν είναι αξία περιφρονήσεως. Με αύτήν πληρώνω τόν άγνωστον δανειστήν μου, άποδίδω εις τόν κύριον Πέτρον Ρουσώ τάς όγδοήκοντα χιλιάδας φράγκων και άναλαμβάνω τά κοσμήματά μου.

Τά χείλη αυτού συνεστάλησαν εκφράζοντα πικρίαν.

— "Ω ! ω ! υπέλαβε, και θά κοσμήση μέ τά κοσμήματα τά όποια έφερεν ή μητηρ μαρκησία Βερβεΐν, ή κόρη αλαζόνος ύφιπλούτου τάς φυσικάς και ήθικάς άτελείας της !

Η ιδέα αύτη τόν έστενοχώρει μεγάλως, διότι ή συνήθης αυτού συνοσφύωσις έγένητο εκφραστικωτέρα.

— "Αχ ! επανέλαβε τεθλιμμένος, μήπως θελήση αύτή ή κοκκινοπρόσωπη νά τήν καταστήσω εύτυχη: αρκετόν θά ήναι δι' έμέ νά έχω τó θάρρος νά τής δώσω τó όνομά μου. Έάν απαιτή περιποιησεις, θωπείας και έρωτα... ω ! προτιμώ νά γείνω καλόγηρος ! Περιέρχον ! τήν μισώ από τώρα, χωρίς νά τήν γνωρίζω άκόμη !

Ο Άδριανός ήπατατο, διότι ούδένα έχων λόγον νά άπεχθάνεται τήν δεσποινίδα

Λατραδ, δέν ήδύνατο νά τήν μισή. Έπί τού παρόντος ήναγκάκει άπλώς, διότι ήναγκάζετο νά συζευχθί τήν Άδέλαν Λατραδ ή άλλην, πολύφερνον κόρην, όπως άπαλλαγή τής δεινής θέσεως.

Τή έκτη έσπερινή ώρα ο μαρκήσιος Βερβεΐν, φορέσας τó επανωφόριόν του μετέθε εις τó καφενείον Riche. ένθα εύρεν άναμένοντα αυτόν τόν κόμητα Δερογαν δόν Ίωσήν, πρós όν επλήρωσε τήν εκ τού χαρτοπαιγνίου όφειλήν του.

— Πότε θέλεις νά σου δώσω τήν ρεβίντσιά σου, κύριε μαρκήσιε, τῷ είπεν ο Πορτογάλλος: είμαι εις τάς διαταγάς σου.

— Μίαν από αυτάς τάς ήμέρας, κύριε, άπεκρίθη ο Άδριανός.

— Λσιπόν, καλήν έντάμωσιν, κύριε μαρκήσιε.

Ο νέος έχαιρέτισε ψυχρως τόν δόν Ίωσήν και άπεσύρθη, πορευθείς εις εύρεσιν τού ύποκόμητος Σανζάκ, όστις άνέμενεν αυτόν κατά τά συμπεφωνημένα, έν τῷ Νεαπολιτικῷ καφενείφ.

Τήν έβδόμην έδείπνουν έν τῷ ξενοδοχείφ τού Άγγλικού Καφενείου, και τήν δεκάτην μισθώσαντες άμαξαν επί τού βουλευάρτου μετέβησαν εις τού κυρίου Λατραδ, ένθα άφικοντο τή ενάτη και ήμισεία.

Έν τή αίθούση τή μεγαλοπρεπώς νυτρεπισμένη και κεκοσμημένη μετά τινος φιλοκαλίας αρχιτεκτονικής άμα και ζωγραφικής βεβαίως, αλλά πολλά φερούση χρυσώματα, εύρίσκοντο περι τά είκοσι πρόσωπα, έξ ών ούδέν έγνώριζεν ο Άδριανός.

Γνήσιος μαρκήσιος, εύρισκόμενος έν τή είχία τού κ. Λατραδ ! Εύθύς έμάντευσαν τόν λόγον τής παρουσίας του.

Άνήρ, βραχύς τó ανάστημα, φαλακρός και κυφός και μέ ξηρόν πρόσωπον, προύχώρησεν ύποσκικτών και τήν χείρα τεταμένην έχων πρós τους άφικόμενους, οὺς παρουσίασεν εις τήν όμηγυριν.

Έν τούτοις ο ύποκόμης ήδύνατο νά μη όμιλήση, διότι πρίν ή άνοιξη ούτος τó στόμα, ο κ. Λατραδ έλαβε τήν χείρα τού Άδριανού, ήν έθλιβε μετά ζέσεως, ή μάλλον μετά σθένους, τούθ' όπερ έδήλου πόσον εκολακεύετο, έτιμῶτο και ύπερηφανεύετο, άκούων έν μέσφ τών επικρύσων τοίχων και ένώπιον όμηγύρωεσ ύφιπλούτων, ως έαυτόν, τάς ήγηράς λέξεις : «Μαρκήσιος Άδριανός Βερβεΐν.»

Νεάνις μετρίου άναστήματος και εύσαρκος, μέ τάς παρειάς όλιγον εξωγκωμένες και έρυθροτέρας ίσως τού συνήθους, ήγέρθη επίσης και προύχώρησεν όλιγον έν τή αίθούση.

— Είναι ή κόρη μου, κύριε μαρκήσιε, ή όποια όμιλεί ένίοτε περι ύμών μετά τού άδελφού της. "Α ! μά τόν Θεόν, κύριε μαρκήσιε, σας γνωρίζουν έδῶ, σας γνωρίζουν ! Ο κατεργάρης ο υιός μου μέ μεγάλην ύπερηφανείαν του λέγει ότι είναι φίλος σας. νά-ξευρες δέ τί μήτη θά σηκώση αύριον όταν μωθη ότι άπόψε έλάβομεν τήν τιμήν νά σε δεχθώμεν έδῶ. "Α !

— "Ω ! πατέρα, πατέρα, υπέλαβεν ή νεάνις από έρυθράς γενομένη φαινικόχρους.

— Λσιπόν τί ; "Ω ! αυτά τά κορίτσια, κύριε μαρκήσιε, νομίζουν ότι γνωρίζουν πε-

ρισσότερα ἀπὸ τὸν πατέρα των, ὁ ὁποῖος ἐκέρδισεν ἑκατομμύρια. Ἄλλ' ἔλατε δὰ νὰ καθήσετε σ' αὐταῖς ταῖς μεγάλαις πολυθρόναις, αἱ ὁποῖαι σὰς περιμένουν· μὴ στενοχωρησθε, σὰς παρακαλῶ, εἴμεθα ἐδῶ ὅλοι φίλοι. Ἐλα, Ἀδέλα, φανοῦ ἔρασμα, ὅπως ἤξεύρεις νὰ ἦσαι ὅταν θέλῃς, καὶ κάμε τὰς τιμὰς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός σου.

Ὁ Ἀδριανὸς καθήσας ἐναντι τῆς δεσποινίδος Λατραδ, ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ αὐτὴν ἐν ἀνέσει. Βεβαίως ἦτο μικροῦ ἀναστήματος, μὲ πρόσωπον ὀλίγον πλατὺ καὶ ἐρυθρόν, ἢ φωνὴ τῆς ὅμως ἦτο εὐάρεστος.

Ἐξ ἄλλου τὸ μειδιάμα τῆς ἦτο ἠδὺ καὶ ὠραῖοι οἱ ὀφθαλμοί, ἐκφράζοντες τόσῃ ἀγαθότητα, ὥστε, τῇ ἀληθείᾳ, ἀδύνατον ἦτο νὰ τὴν εὕρη τις ἄσχημον.

Ἐχουσα προῖκα ἐνὸς καὶ ἡμίσεος ἑκατομμυρίου φράγκων ἐφαίνετο μεγαλειτέρα κατὰ τὸ ἀνάστημα καὶ ἦττον παχύσαρκος.

Ἐπὶ τέλους ἡ δεσποινὶς Λατραδ ἠδύνατο νὰ γείνη μαρκησία, ὡς πᾶσα ἄλλη.

Τοιαύτας σκέψεις ἐποίει ὁ Ἀδριανός, ἐνῶ συνάμα ἀπήντα καὶ εἰς τὰς μάλλον ἢ ἦτον ἰταμάς ἐρωτήσεις τοῦ ἀφελοῦς Λατραδ.

Ὁ ἄλλοτε κτίστης ἦτο πολὺλογος, νομίζων ὅτι διὰ τῆς πολυλογίας ἀπεδείκνυεν ἀγχινοῖαν, ἢς ἐστερεῖτο παντάπασι, μολονότι αἱ ὠραῖαι κυραὶ, ὧν οἱ ἀδάμαντες ἀπήστραπτον, ἐπρόδιδον τὴν ἑκστασίαν των ἀκούσασαι αὐτόν.

Τοῦτο ἤρκει εἰς τὸν κύριον Λατραδ, ὅστις ἐν τῇ ἀφελείᾳ αὐτοῦ ἐνόμιζεν ὅτι ἔλεγεν ὠραιότατα πράγματα.

Τῇ ἐνδεκάτῃ ὁ μαρκησίος καὶ ὁ ὑποκόμης ἀνεχώρησαν.

— Ποῦ πηγαίνομεν; ἠρώτησεν οὗτος, εὐθύς ὡς εὐρέθησαν ἐν τῇ ὁδῷ.

— Πηγαίνω εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἀπεκρίθη ὁ Ἀδριανός.

— Ἄ!

— Εἶμαι ἀκόμη κουρασμένος ἀπὸ τὴν παρελθούσαν νύκτα καὶ ἔχω ἀνάγκην ἀναπαύσεως.

— Δόξα σοι ὁ Θεός, ἀγαπητέ Ἀδριανέ, ἰδοὺ ὅτι ἀρχίζεις ν' ἀκολουθῆς τὰς συμβουλὰς μου. Νὰ σοῦ πῶ, ἐδώκε εἰς τὸν κόμητα Δερογᾶν τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα ἐκέρδισε, δὲν μοι εἶπες ὅμως ποῦ ἦν αὐτὰς τὰς εἴκοσι χιλιάδας φράγκων. Εἶναι ἄρα γε ἀδιακρισία μου ἐὰν σ' ἐρωτήσω;

— Ποσῶς. Ὡς προησθάνομην, ἠρνήθη νὰ μοι τὰς δώσῃ ὁ Σολομών.

— Τὸν παληόγερον!

— Μ' ἔστειλεν ὅμως εἰς ἕνα φίλον του, ἀρχαῖον τραπεζίτην, ὀνομαζόμενον Πέτρον Ρουσῶ, ὁ ὁποῖος χωρὶς τὴν παραμικρὰν δυσκολίαν μοι ἐδάνεισε τὸ ποσὸν αὐτό.

— Ποῦ μένει ὁ ἐξαίρετος αὐτὸς τραπεζίτης;

— Εἰς τὴν ὁδὸν Ροσέ, ἀριθμὸς 53.

— Τὸ σημειῶ αὐτό, διότι, ἤξεύρεις, τότε ποῦ δὲν τὸ περιμένει κανεὶς διόλου, εἰμπορεῖ νὰ λάβῃ ἀνάγκην ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς. Τώρα νὰ σ' ἐρωτήσω καὶ τι ἄλλο σπουδαιότερον· πῶς σοῦ φαίνεται ἡ δεσποινὶς Λατραδ;

— Καλλίτερα ἀφ' ὅσον ἤλπίζον.

— Ἦμην βέβαιος περὶ τούτου· ὥστε σοῦ ἀρέσει;

— Δὲν λέγω τὸ ἐναντίον.

— Καλὰ, ἐννοῶ τὰ περαιτέρω. Αὔριον θὰ ἴδω τὸν πατέρα Λατραδ καὶ θὰ τοῦ εἴπω καθορὰ ὅτι ἐπιθυμοῦμαι νὰ συζευχθῇ τὴν θυγατέρα του.

— Ἐλα δά! Μὲ ἄνθρωπον ὡς τὸν γέρω Λατραδ πρέπει, ἀγαπητέ, νὰ διαπραγματευθῇ τὴν ὑπόθεσιν ὡς ἀρχιτεκτονικὴν ἐργολαβίαν. Εἶδες πῶς σὲ ὑπέδεχθη;

— Καλὰ, ἀλλ' ἡ νέα!

— Ἡ νέα; Ἐλα δά! μήπως δὲν εἶχες μαζῇ σου τὰ μάτια σου; Τί, δὲν εἶδες ὅτι τρελλαίνεται διὰ σέ;

— Ἐνδύεται νὰ ἀπατάσαι.

— Ὅχι, ὄχι· ἐπειτα ἄφησε νὰ ἐνεργήσῃ ἐγὼ ὅπως ἤξεύρω. Διάβολε, εἶμαι ἢ δὲν εἶμαι φίλος σου! Αὔριον θὰ ὁμιλήσω εἰς τὸν ἀγαθὸν Λατραδ, καὶ ἐντὸς μηνός, ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν, ἂν θέλῃς, θὰ λάβῃς εἰς τὰς χεῖρας σου τὸ ἐν καὶ ἡμισυ ἑκατομμύριον φράγκων, τὰ ὁποῖα εἶναι προωρισμένα διὰ σέ, κατεργάρη. Ἐλα, τί λέγεις;

Ὁ Ἀδριανός ἐδίστασε ν' ἀποκριθῇ.

Ἀνεμιμνήσκετο τῆς Χρυσουγῆς, ἧτις ἐβασάνιζε τὴν καρδίαν του; Ἴσως.

Ἄλλὰ φεῦ! ἡ Χρυσουγὴ ἦτο ὄνειρον καὶ ἡ δεσποινὶς Λατραδ μετὰ τῆς προικὸς τῆς πραγματικότητος.

— Τί σκέπτεσαι; τὸν ἠρώτησεν ὁ ὑποκόμης.

— Τίποτε, ἀπεκρίθη.

— Διατί δὲν ἀποκρίνεσαι;

— Ἄλλά...

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, κάμε ὅτι ἤξεύρεις.

Ἐφθασάν εἰς τὴν πλατείαν Ἀστέρως, ὅτε διήλθε πρὸ αὐτῶν κενὴ ἄμαρξα.

Ὁ Ἀδριανός ἐσταμάτησε τὸν ἀμυζήλατον.

— Ἐγὼ, εἶπεν ὁ ὑποκόμης τείνας τὴν χεῖρα πρὸς τὴν δενδροστοιχίαν Ἰωσηφίνης, θὰ ὑπάγω ἀπ' ἐδῶ. Θὰ σ' ἴδω αὔριον τὸ ἑσπέρας. Καλὴν νύκτα.

— Αὔριον, εἶπεν ὁ Ἀδριανός.

Καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

Ὁ ὑποκόμης δὲν προσέτρεξε παραπολὺ λέγων τῷ Ἀδριανῷ ὅτι ἠδύνατο νὰ θεωρήσῃ ὡς γενόμενον τὸν μετὰ τῆς δεσποινίδος Λατραδ γάμον του.

Καὶ ὄντως, ὁ κύριος Λατραδ ἐδέξατο ἐνθουσιωδῶς τὴν γενομένην αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ὑποκόμητος αἴτησιν ἐξ ὀνόματος τοῦ μαρκησίου καὶ οὐδὲν ἀντέταξεν εἰς τὸν ὑποκόμητα πρόσομα.

Μολονότι ἐγίνωσκε παρὰ τοῦ υἱοῦ του ὅτι ὁ μαρκησίος εἶχε χρέη, οὐχὶ ὅμως ἀκριβῶς πόσα, οὐδένα περὶ τούτου ἔκαμε λόγον, διότι ἐσκέπτετο καὶ οὗτος βεβαίως ὅτι ἐὰν ὁ νέος ἐπεθύμει νὰ συζευχθῇ τὴν θυγατέρα του, δὲν τὸ ἔπραττεν ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε.

Τί ὅμως ἐσήμαινον πάντα ταῦτα δι' αὐτόν; Μήπως δὲν ἤρκει ὅτι θὰ εἶχε γαμβρόν μαρκησίον καὶ ὅτι ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ θὰ ἦτο μαρκησία;

Ἡ δεσποινὶς Λατραδ ἠρεμωτέρα καὶ ἐπιφυλακτικωτέρα τοῦ πατρός τῆς, οὐχὶ ὀλιγώτερον αὐτοῦ χαίρουσα, ἐδήλωσεν ὅτι κα-

θῆκόν τῆς ἐνόμιζε νὰ δεχθῇ τὸν σύζυγον, ὃν ἐξελέξατο αὐτῇ ὁ πατὴρ τῆς.

Βεβαίως δὲν ἠσθάνετο αὐτῇ ἀπὸ τοῦδε πρὸς τὸν Ἀδριανὸν τὸν φλογερὸν ἐκείνον ἔρωτα, ὃν ὄνειρεύονται πᾶσαι αἱ κόραι, ἀνεῖρευθησαν δὲ πᾶσαι αἱ γυναῖκες· ἀλλ' ἐὰν δὲν τὸν ἠγάπα εἰσέτι μὲ τὸν ἔρωτα, εἰς ὃν ἡ νεῆνις προσκολλᾶ τὴν εὐδαιμονίαν ἀπάσης τῆς ζωῆς αὐτῆς, ἐκ τῶν παλμῶν τῆς καρδίας τῆς ὅμως ἠσθάνετο ὅτι δὲν τῇ ἦτο ποσῶς ἀδιάφορος.

Ἐὰν ὁ τίτλος τῆς μαρκησίας ἐκολάκευε τὴν φιλοτιμίαν τῆς, τοῦτο δὲν καθίστα αὐτὴν εἰς ἄκρον περιχαρῆ, διότι ἡ δεσποινὶς Ἀδέλα Λατραδ δὲν ἦτο κούφη κόρη· ὡς ὁ πατὴρ τῆς, ἐσκέπτετο καὶ αὐτῇ ὅτι ἐσήμαινέ τι ἡ προῖξ αὐτῆς ἐν τῇ αἰτήσῃ τοῦ μαρκησίου, ἐπίστευεν ὅμως προσέτι ὅτι καὶ τὰ ἀτομικὰ αὐτῆς προτερήματα ἐσήμαινόν τι ἐπίσης.

Ἐκρινεν ἄρα ὑπερβολικῶς περὶ τῆς ἀξίας τῆς; Οὐχί· ἐγνώριζε τὸν ἐκυτόν τῆς καὶ ἤξευρε τί ἤξιζε, τὸν δὲ τίτλον τῆς μαρκησίας τὸν προσφερόμενον αὐτῇ θὰ ἀπέκρουε μετ' ἀποστροφῆς καὶ περιφρονήσεως, ἐὰν ὑπώπτευε μόνον ὅτι τῇ εἰδίδετο ἀντὶ τῆς περυσίας τῆς.

Πρὸ παντός ἤθελε νὰ ἀγαπᾶται.

Ὁ Ἀδριανός ἐπεθύμει βεβαίως νὰ ἔμενε μυστικὸν τὸ πρᾶγμα, τοῦλάχιστον ἐπὶ τινα χρόνον.

Ἄλλὰ πῶς νὰ κατασιγάσῃ τὸν κ. Λατραδ, ὅστις θὰ ἤθελεν ἑκατὸν χιλιάδας σάλπιγγας, ἵνα διασαλπίσωσιν εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας τοῦ κόσμου, ὅτι ἡ κόρη του θὰ ἐγίνετο μαρκησία Βερβεῖν;

Παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ μαρκησίου ἠγγελε τὸν μέλλοντα γάμον πρὸς τοὺς φίλους του πρῶτον καὶ εἶτα εἰς ἐκείνους, αἵτινες τὸν ἐπεσκέπτοντο ἐν τῇ οἰκίᾳ του.

Μετ' ὀλίγον ἡ εἰδῆσις ἐκυκλοφόρησεν ἐν Παρισίοις καὶ ἐν πάσαις ταῖς συναναστροφαῖς τῶν οικονομολόγων τοῦ προαστείου τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ ἐγίνετο περὶ αὐτῆς λόγος.

Ὁ ὑποκόμης Σανζᾶκ ἔλεγε πρὸς τοὺς ἀξίους αὐτῷ ὁπαδούς:

— Ὁ μαρκησίος Βερβεῖν εἶναι κατεστραμμένος· ρίπτουσιν εἰς τὴν κεφαλὴν του μεγάλην προῖκα καὶ τὴν λαμβάνει, ἀλλ' ἠσυχάσετε, θὰ μὰς ἔλθῃ πάλιν. Ἐπαίξε καὶ θὰ παίξῃ ἀκόμη. Ἡ προῖξ τῆς συζύγου του θὰ εἶναι βαρεῖα, θὰ τὸν βοηθήσωμεν δὲ ἡμεῖς νὰ βαστάσῃ τὸ βάρος αὐτῆς.

III'

Ἄρχαία μαθήτρια.

Ἡμέραν τινὰ περὶ τὴν δευτέραν καὶ ἡμίσειαν μετὰ μεσημβρίαν ἡ κόμησσα Δελασέρ ἐξῆλθεν, ἵνα μεταβῇ εἰς τὰ καταστήματα τοῦ Printemps· φοβουμένη ὅμως μὴ ἀναγνωρισθῇ, ἐξηρχετο μόνον ἐν ἀπολύτῳ ἀνάγκῃ καὶ κατόπιν μεγάλων προφυλάξεων εἰσῆρχετο εἰς τὰ μεγάλα τῶν νεωτερισμῶν, καταστήματα.

Ἀφοῦ ἔρριψε περὶ ἐκυτὴν ταχὺ βλέμμα, καὶ παρετήρησεν ὅτι οὐδένα ἐγνώριζεν, ἀπεκάλυψε τὸ πρόσωπον, ἵνα καλλίτερον ἐξετά-

ση τὰ διάφορα ἀντικείμενα, ἅτινα τῇ ἐπεδείκνυε νεάνις ἐν τῷ τμήματι τῶν ὑφασμάτων. Ἄλλ' ἐνῶ ἡ κόμησσα ἐξέλεγεν ἤδη, νεάνις συνοδευομένη ὑπὸ θαλαμηπόλου ἔστη πρὸ τοῦ τμήματος τῶν ὑφασμάτων ὀλίγον μακρὰν αὐτῆς.

Αἴφνης ἡ νεάνις ἀφῆκεν ἀναφώνησιν ἐκπλήξεως καὶ ἐπλησίασε ζωηρῶς πρὸς τὴν κόμησσαν λέγουσα :

— Εἶσθε ἡ κυρία Δουράνδου, ἡ ἀγαπητὴ μου κυρία Δουράνδου !

Εἶτα περιπτυσσόμενη τὴν νεαρὰν γυναῖκα ἠσπάσθη αὐτήν.

Πάντα ταῦτα ἐγένοντο τοσοῦτον ταχέως, ὥστε ἡ κυρία Δελασέρ δὲν ἐπρόφθασε νὰ καταβιάσῃ τὸν πέπλον αὐτῆς.

Ἄλλ' ἐπειδὴ οὐδὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ ἀπὸ τὴν νεάνιδα, μόνον τὴν ἐκ τῆς ἐκπλήξεως συγκίνησιν ἠσθάνθη.

— Μὲ ἀναγνωρίζετε, αἶ ; ἐπανέλαβεν ἡ νεάνις μειδιῶσα.

— Βεβαίως, δεσποινίς Ἀδέλα.

— ὦ ! λέγετέ με ἀπλῶς Ἀδέλα, ὡς ἄλλοτε.

— Ἄλλοτε ἦσθε μικρά, ἐνῶ τώρα...

— Ἀλήθεια, ἐμεγάλωσα, ὅχι ὅμως παραπολύ· ἔμεινα ὅμως ὡς μ' ἐγνωρίσατε, δὲν μετεβλήθην, καλὴ μου κυρία Δουράνδου, καὶ θέλω νὰ ἦμαι πάντοτε ἡ μικρὰ σας Ἀδέλα.

Ἦξεύρετε ὅτι εἶναι περισσότερα ἀπὸ ἐννέα ἔτη, κατὰ τὰ ὅποια δὲν ἔλαβον τὴν εὐτυχίαν νὰ σὰς ἴδω ; Γηράσκει κανεὶς χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ. Δὲν ἐγνώριζα τί ἀπεγείνατε, καὶ ἀπὸ πολλοῦ, ἐὰν ἐγνώριζον τὴν διευθυνσίν σας, θὰ σὰς ἔγραψον, διότι σὰς ἀγαπῶ πολύ, κυρία Δουράνδου, ναί, πολύ.

Ἄ ! τί καλὴ ἰδέα ποῦ μοῦ ἦλθε νὰ ἔλθω σήμερον ἐδῶ ! Ἐσκόπευα νὰ ὑπάγω εἰς τὰ καταστήματα τοῦ Λούβρου, καὶ ἐπροτίμησα νὰ ἔλθω ἐδῶ. Ἐνόμιζα ὅτι κατὰ τὴν ἔβλεπα. Καὶ σεῖς, κυρία Δουράνδου, δὲν εἶσθε εὐχαριστημένη, διότι μὲ βλέπετε πάλιν ;

— Χαίρω, ἀγαπητὴ μου Ἀδέλα, χαίρω πρὸ πάντων, διότι μοῦ δίδεται ἀφορμὴ νὰ ἐκτιμήσω καὶ πάλιν τὴν ἐξαιρετον καρδίαν σας. Τὶ νέα ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν σας ; Πῶς εἶναι οἱ προσφιλεῖς γονεῖς σας ;

Ἡ νεάνις ἐσκυρώπασε καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐδάκρυσαν.

— Ἐχάσαμεν δυστυχῶς τὴν μητέρα, ἀπῆντησε.

— Πρὸ πόσου καιροῦ ;

— Πρὸ δύο ἐτῶν.

— Πτωχὴ κόρη !

— ὦ ! ναί, μὰς ἐστοίχισε πολὺ ἡ ἀπώλεια αὐτῆ εἰς τὸν ἀδελφόν μου καὶ εἰς ἐμέ.

— Τί κάμνει ὁ ἀδελφός σας ;

— Τίποτε.

— Τίποτε ;

— Διασκεδάζει.

— Τέλος ὁ πατέρας σας εἶναι ὑγιής ;

— Ὁ πατήρ μου εἶναι καλὰ, μὲ ἀγαπᾷ πολύ, ἀλλὰ ἤξεύρετε, κυρία Δουράνδου, ὁ καλλίτερος πατέρας δὲν ἠμπορεῖ ποτὲ ν' ἀντικαταστήσῃ μίαν μητέρα.

— Ἐὰν ὁ κύριος Λατράδ δὲν ὑπέστη ζημίας, θὰ ἦναι σήμερον πλουσιώτατος.

— Παραπολύ πλούσιος ἴσως, εἶπε στενάχασα ἡ νεάνις.

— Διατί τὸ λέγετε αὐτό ;

— Ἡ εὐδαιμονία δὲν ἀγοράζεται.

— Ἄλλὰ δὲν εἶσθε δυστυχῆς, Ἀδέλα !

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅχι· δὲν εἶμαι· ἀλλὰ τίς δύναται νὰ ἦναι βέβαιος περὶ τοῦ μέλλοντος ;

— Δὲν ἔχετε ἄρᾳ γε πεποίθησιν ; Διασὰς, ἀγαπητὴ μου Ἀδέλα, τὸ μέλλον εἶναι εὐχάριστον.

— Αὐτὸ συλλογίζομαι κ' ἐγὼ πολλάκις, ἀλλὰ τὸ μέλλον εἶναι ἄδηλον, καὶ ὅταν τὸ σκέπτομαι ἀνησυχῶ πολύ. Ἄλλὰ δὲν μοῦ λέγετε τίποτε περὶ ὑμῶν, καλὴ μου Δουράνδου ; τί κάμνετε ; εἶσθε πάντοτε παιδαγωγός ;

— Ναί.

— Εἰς οἰκογένειαν ;

— Ναί, δὲν ἔχει ὄλος ὁ κόσμος ἑκατομμύρια, ὡς ὁ κύριος Λατράδ, καὶ ὅταν κανεὶς ἦναι πτωχός, πρέπει νὰ ἐργάζεται διὰ νὰ ζήσῃ.

— Αὐτὸ εἶναι ἀληθές. Εἶσθε εὐχαριστημένη ὅπως καὶ εἰς τῆς λαίδης Φόρστερ ;

— Ναί, ἄλλως τε δὲν εἶμαι καὶ πολὺ δύσκολος.

— Ἡ λαίδη Φόρστερ εἶναι λίαν ἐξαιρετος, καὶ πάντοτε θὰ ἐνθυμοῦμαι τὴν ἀγαθότητα, τὴν ὁποίαν ἐδείκνυε πρὸς ἐμέ. Χάρη εἰς αὐτήν, ἠτύχησα νὰ γείνω μαθητριά σας καὶ νὰ ὠφεληθῶ ὅσον ἠδυνάμην ἐκ τῶν μαθημάτων, τὰ ὅποια εἶδατε εἰς τὴν μίς Ἐρριέτταν. Ἀφ' ὅτου ἡ μυλαίδη καὶ ἡ θυγατρὴ τῆς ἀνεχώρησαν εἰς Ἀγγλίαν, δὲν ἤκουσα πλέον νὰ γίνεταί λόγος περὶ αὐτῶν. Ἐχετε καμμίαν εἰδήσιν ;

— Ἐνίστοε.

— Ἐὰν κατ' αὐτὰς ὑπάγω εἰς Λονδίον, δὲν θὰ λείψω νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν μυλαίδη Φόρστερ, καὶ πολὺ θὰ εὐχαριστηθῶ ἂν ἐπανίδω τὴν Ἐρριέτταν.

— Ἡ μίς Ἐρριέττα εἶναι σήμερον κόμησσα Ρουτλεῦ.

— Ἄ ! ὑπανδρεύθη ;

— Ἀπὸ ἔτους.

— Εἶναι εὐτυχῆς βεβαίως, ὡς τῇ πρέπει.

— Νομίζω ὅτι δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ φθονήσῃ ἄλλην εὐδαιμονίαν.

Ἡ νεάνις διετέλεσεν ἐπὶ στιγμὴν σκεπτικὴ, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα τεταπεινωμένους.

— Ἀγαπητὴ κυρία Δουράνδου, δὲν θὰ μοῦ κάμνετε τὴν χάριν νὰ ἐλθῆτε πρὸς ἐπισκεψίμην μου ;

— Ἄ ! δὲν εἶμπορῶ νὰ σὰς τὸ ὑποσχεθῶ

— Διατί ;

— Διότι σχεδὸν δὲν ἐξέρχομαι ποτέ.

— Ὁ πατήρ μου συχνάκις ὁμιλεῖ περὶ ὑμῶν, διότι δὲν ἐλησμόνησεν ὅτι εἰς ὑμᾶς χρεωστῶ τὰς ὀλίγας μου γνώσεις, σὰς βεβαίω δὲ ὅτι θὰ τύχετε καλῆς ὑποδοχῆς, καὶ ὅτι ὁ πατήρ μου θὰ κατευχαριστηθῇ, ὅταν σὰς ἐπανίδῃ.

— Τὸ πιστεύω, ἀλλὰ...

— Καὶ ἐπειτα, διέκοψεν αὐτὴν ἡ νεάνις, θὰ λογισθῶ εὐτυχῆς νὰ συνομιλήσωμεν καὶ νὰ σὰς ζητήσω μερικὰς συμβουλὰς, τὰς ὁποίας, φεῦ ! ἡ μήτηρ μου δὲν δύναται πλέον νὰ μοῦ δώσῃ.

— Τὴν ἀντικαθιστᾷ ὁ πατήρ σας.

Ἡ νεάνις ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ὁ πατήρ δὲν ἐννοεῖ, οὐδ' αἰσθάνεται μερικὰ πράγματα, ὡς ἡ μήτηρ ἢ ἀληθῆς φίλη, εἶπεν. Ὁ πατήρ μου δέχεται εἰς τὴν οἰκίαν πολλούς, καὶ ἐγὼ εὐρίσκομαι ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀδιαφόρων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκείνων ἀνθρώπων σχεδὸν μεμονωμένη. Δι' ἐμὲ πλησιάζει μεγάλη ἡμέρα.

— Νομίζω ὅτι ἐνόησα, ὑπέλαβε μετὰ μειδιάματος ἡ παιδαγωγός.

— Ναί, θὰ ὑπανδρευθῶ.

— Σὰς εὐχομαι, ἀγαπητὴ Ἀδέλα, πᾶσαν εὐδαιμονίαν, τῆς ὁποίας εἶσθε ἀξία.

— Περὶ τοῦ γάμου ἐπιθυμῶ νὰ συνομιλήσωμεν, καλὴ μου κυρία Δουράνδου.

— Ἄλλὰ δὲν δύναμαι νὰ σὰς δώσω καμμίαν συμβουλὴν.

— Ἴσως.

— Πιστεύω ὅτι ὁ μνηστὴρ σας εἶναι ἀντάξιος ὑμῶν καὶ ὅτι τὸν ἀγαπάτε. Εἶναι βεβαίως ἀνὴρ μεγάλων ἐπιχειρήσεων, ὡς ὁ κύριος Λατράδ.

— Ὅχι, εἶναι μαρκήσιος.

— Ἄ ! ὑπέλαβεν ἡ κόμησσα.

— Εἶναι νέος, εἶπε μετὰ ζωηρότητος ἡ δεσποινίς Λατράδ.

— Καὶ πλούσιος ;

— Δὲν γνωρίζω τὴν περιουσίαν του. Καὶ ὀνομάζεται Ἀδριανὸς Βερβεῖν.

Ἡ κυρία Δελασέρ τοσοῦτον κατεπλάγη, ὥστε ἡ καρδία τῆς ἔπαυσε νὰ πάλλῃ. Εὐτυχῶς ἡ νεάνις εἶχε τεταπεινωμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ δὲν παρετήρησε τὴν ταραχὴν αὐτῆς.

— Σὰς παρακαλῶ, ἐπανέλαβεν ἡ δεσποινίς Λατράδ, ὑποσχεθῆτέ μου ὅτι θὰ ἐλθετε νὰ μὲ ἰδῆτε.

— Λοιπόν, ἔστω, σὰς ὑπόσχομαι ὅτι θὰ ἔλθω, ἀπεκρίθη ἡ κόμησσα συνελθοῦσα ἐκ τῆς συγκινήσεώς της.

[Ἐπεταὶ συνέχεια]

Π.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ
ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ
ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ :

ΤΟ ΠΕΡΙΛΕΓΜΕΝΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ
Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΗΤΟΥ — Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ
ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου Μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δουμά, ἐν ᾧ πιστῶς ἀπεικονίζεται ἡ μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπανάστασις, ἀπαρτίζεται ἐκ 4600 σελίδων, διηρημένων εἰς 8 τόμους καὶ πωλεῖται ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Κορίνθου», ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 10 ἀντὶ

ΦΡΑΓΚΩΝ 25.

(Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀποστέλλεται ἀντὶ φρ. 17, ἐλεύθ. ταχυδρομικῶν τελευθ.)

ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ

ἄριστα κατηρτισμένος, ζητεῖ παραδόσεις κατ' οἶκον ἐπὶ μετρωτάτῃ ἀμοιβῇ. — Πληροφορίαι ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 60.

Τὰ ἐξῆς νέα βιβλία ἀποστέλλονται ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν εἰς τὴν ἐπαρχίαν καὶ τὸ ἐξωτερικόν. Αἱ τιμαὶ διὰ τοῦ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐνοοῦνται εἰς χρυσόν.

Ἀπόκρυφα Κωνσταντινουπόλεως ἤτοι σηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπὸ Χ. Σαμαρτσίδου, δραχ. . . . 2. «Μάρτυς ἢ Λαυρεντία» μὺθ. Ἀ. Δεννερύ, δραχ. 2,50. «Μεγάλη Περιοσιὰ» μὺθ. Ε. δὲ Μοντεπέν, δρ. 2,75. «Οἱ Μοικανοὶ τῶν Παρισίων» μὺθ. Α. Δουμά, δρ. . 5. «Ὁ Πλοίαρχος Κορκοράν» μὺθ. Ἰουλ. Βέρν, δρ. 1,30. «Ροθίνος Χόος ὁ Εὐπατριδὴς» μὺθ. Α. Δουμά, δρ. 1,25. «Ὁ Ροκαμβόλ» μὺθ. Πονσόν δὲ Τερράιλ. Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο ἀποτέλειται ἐκ 18 ὁλοκλήρων βιβλίων. Ἐκάστου εἰς τόμους διηρημένον: «Τὰ δράματα τῶν Παρισίων» τόμ. 3. «Ἄθλοι Ροκαμβόλ» τόμ. 2. «Ἀνάστασις Ροκαμβόλ» τόμ. 2. «Τελευταία λέξις Ροκαμβόλ» τόμ. 2. «Ῥαβία Ἀνθοκόμος» τόμ. 2. «Αἱ Ἀθλιότερες τοῦ Λονδίνου» τόμ. 2. «Αἱ Κατεδαφίσεις τῶν Παρισίων». «Τὸ Σχοινίον τοῦ Ἀπυργομένου». «Ἡ Ἐπιστροφή τοῦ Ροκαμβόλ» τόμ. 3. «Οἱ Νεοὶ Ἄθλοι τοῦ Ροκαμβόλ». Τὸ δλον τόμοι 18. Τιμὰται ὁλόκληρος ἡ σειρά δρ. . . 40. «Ἡ Μνηστὴ τῶν Ἐκατομμυρίων» συνέχεια τῶν μυθιστορημάτων «Κόμητος Μοντεχρήστου» καὶ «Ἄργοντος τοῦ Κόσμου» τόμ. 3, δραχ. 4. «Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος καὶ τὰ Ἀνέκδοτα Αὐτοῦ» ὑπὸ Γεωργ. Λαμπίση, τόμ. 2, δρ. . . . 4. «Αἱ Τραγωδίαι τῶν Παρισίων» μὺθ. Σεβίθ δὲ Μοντεπέν, τόμ. 9, δρ. 10. «Μαρκῶφ ὁ Μαλουίνος» καὶ συνέχεια «Ὁ Μαρκῆσιος Δὲ Λου-Ρονάν» τόμ. 2, δρ. 3 5). «Ὁ Πυροσθέτης» καὶ συνέχεια «Ἡ Ἀποφρανισθεῖσα Κόρη», τόμ. 2, δρ. 3,50. «Ὁ Ἐγγαστρίμυθος» μὺθ. Ε. δὲ Μοντεπέν, τόμ. 3, δ. 3.

«Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαριτὰ καὶ τὸ Κρασί» μὺθ. Πῶλ δὲ Κόκκ μετ' εἰκόνων, λεπτὰ. 80. «Νάθαν ὁ Σοφὸς» ὑπὸ Lessinc, ἐκ τῶν φιλολογικῶν παρήρων Θ. Ἀφεντούλη, δρ. 1,25. «Ὁ Καμπούρης τῶν Παρισίων» μὺθ. Πῶλ δὲ Κόκκ, δρ. 1. «Ἱστορία τοῦ Γαλλογερμανικοῦ Πολέμου» μετ' εἰκόνων ὑπὸ Κωνσταντίνου Σαυαρίδου, τόμ. 2, δρ. 5. «Ποιήματα» Ἀχιλλέως Παράσχου, τόμ. 3, δρ. . . 5. «Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων μὺθ. Β. Οὐγκῶ μετὰφρ. I. Καρασούτσα μετ' εἰκόνων, τόμ. 2, δρ. 4. «Οἱ Ἄθλοι» Β. Οὐγκῶ μετὰφρ. I. Ἰσιδ. Σκυλίση μετ' εἰκόνων, τόμ. 5, ἀδετ. δρ. 10, χρυσόδετ. δρ. 13. «Ἱστορία τοῦ Κριμαϊκοῦ Πολέμου» ὑπὸ Βαρόνου Βαζανκούρ ἐπὶ τούτῳ ἀσταλέντος εἰς Κριμαίαν, τόμ. 2, δρ. 5. «Οἱ Ἐργάται τῆς Θαλάσσης» μὺθιστ. Βίκτωρος Οὐγκῶ μετὰφρ. Α. Γ. Σκαλιδου, δραχ. 2. «Αἱ Κατηραμενὶ τῶν Παρισίων» μὺθιστ. Ἰουλίου Μαρού, τόμ. 2, δραχ. 3. Δράματα Βίκτωρος Οὐγκῶ: «Μαρία Τυβορίς» δρ. . . 1. «Ἄγγελος Παταυίου» δρ. 1. «Ἐρνάνης» δραχ. 1. «Βυργράβοι» δραχ. . . . 1. «Ρουὶ Βλάς» δραχ. . . . 4. «Τὰ Σκότη τῆς Ζωῆς» μυθιστορία κατὰ μετάρρασαν Στυλ. Ραποπούλου, δραχ. 1,75. «Ἐν Ἀγωνίᾳ» μὺθιστ. Ἰουλίου Μαρού, τόμ. 3, δρ. 2. «Ὁ Ἰατρός τῶν Πτωχῶν» μὺθιστ. Σεβίθ δὲ Μοντεπέν, δραχ. 2,50. «Ἡ Μικρὰ Μήτηρ», μὺθ. Αἰμ. Ρισβούργ, δραχ. . 3. «Ἡ Ἀρτοποιία» μὺθιστ. Σεβίθ δὲ Μοντεπέν δρ. 5. «Ὁ Χονδροκέφαλος» μὺθ. Πῶλ δὲ Κόκκ, δρ. . 1,50. «Ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότες ὁ Ἔρω» μὺθ. Σεβίθ δὲ Μοντεπέν τόμ. 7, δραχ. 6. «Οἱ Ἄθλοι τοῦ Λονδίνου» μὺθ. Π. Ζακκόν τόμ. 2, δρ. 2 50 «Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ» μετ' εἰκόνων: «Ἡ Ἄνυμφος Μήτηρ» μὺθ. Α. Ματτέυ δραχ. 2,30.

«Ἑλληνικὴ Ἀνθολογία» ἤτοι συλλογὴ ἑλληνικῶν ἀσμάτων μετὰ πλείστον εἰκόνων, δραχ. 1,50. «Ὁ Σαῖρ Ζουλιανόν» Ἀραβικόν μυθιστόρημα δρ. 1,75. «Τὸ Φρούριον τοῦ Καρρού» καὶ συνέχεια: «Τὸ Ἄνθος τῆς Ἀλόης» μὺθ. I. Φ. Σαῖθ, τόμ. 2, δραχ. 3. «Ἡ Ἐρυθρὰ Διαθήκη» μὺθιστ. Σεβίθ δὲ Μοντεπέν τόμ. 4, δραχ. 4. «Ὁ Γοῦς Μάννερικ» μὺθ. Οὐάλτερ Σκῶτ δραχ. . 2. «Ἡ Δεκαήμερος» τοῦ Βοκκακίου, ἀδετος δρ. 2,50 χρυσόδετος δραχ. 4. «Ὁ Κερατὰς» Πῶλ δὲ Κόκ κατὰ μετάρρασαν Κλεάνθους Τρικταφύλλου δραχ. 2. «Ἡ Ἐρυθρὰ Διαθήκη» μὺθ. Παύλου Φεβάλ, δρ. 150. «Ἡ Ἀθιγγανίς» μὺθ. Ε. δὲ Μοντεπέν. τόμ. 5 δρ. 5. «Ὁ Ἰατρός Ραμῶν» μὺθ. Γεωργίου Ὀνέ, δραχ. . 1,50. «Ἡ Μοδιτροῦδες» μὺθ. Πῶλ δὲ Κόκ, δρ. . . . 1,30. «Κραυγὴ τῆς Παράφρονος» μυθιστορία ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, δραχ. 2,50. «Ἡ Μεγάλη Ἰζα» μὺθ. Ἀλεξίου Μπουθιέ δρ. 2,50. «Ὁ Εὐγενὴς Ἔρω» μὺθ. Ἀλεξ. Δουμά δρ. . . . 2. «Τὸ Στρατιωτικόν Τάγμα» μὺθ. Ἰουλ. Μαρού δρ. 2,50. «Ὁ Λυκομάννης» μὺθ. Αἰμ. Ρισβούργ τόμ. 4 δρ. . 4. «Ἡ Ματθίλδη» μὺθ. Εὐγενίου Σῆη μετὰφρ. I. Ἰσιδ. Σκυλίση δραχ. 5. «Μιχαὴλ Στρογκῶφ» μὺθ. Ἰουλίου Βέρν δραχ. . 1,50. «Ἰζολίνα ἢ Μεϊκανή» μὺθ. Μεν Ρεῖδ δρ. . . . 130. «Ἡ Μεγάλη Καρδία» μὺθ. Π. δ' Αἰγρεμῶν τόμ. 4, δρ. 5. «Ἡ Σύντομος τοῦ Νεκροῦ» μὺθ. Α. Μπουθιέ δρ. 2,75. «Ἡ Δέσποινα δὲ Βρεσσιέ» μὺθ. Α. Δελπὶ δρ. 1,25. «Ἱστορία τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως» Φ. Α. Μινιέ, μετὰφρ. Ε. Α. Σίμου μετὰ 30 εἰκόνων, τόμ. 2, δρ. 2,50. Πρακτικὴ Ἱατρικὴ τῶν Οἰκογενειῶν συγγραφεῖσα ὑπὸ Τιμ. Καρδαρά ἱατροῦ μετ' εἰκόνων τόμ. 2, δρ. . 6. «Τὰ Μυστήρια τῶν Φραυμασόνων» ὑπὸ Leo Taxil μετὰ 75 ὁλοσελίδων εἰκόνων δρ. 7.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς Ἀθήναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Table with 4 columns: Station, Day, Time, and Price. Rows include Πειραιεὺς, Ἀθήναι, Κόρινθος, Ἀκράτα, Αἴγιον, Πάτραι, Λεχαινὰ, Πύργος, Ὀλύμπια.

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Table with 4 columns: Station, Day, Time, and Price. Rows include Κόρινθος, Ἄργος, Ναύπλιον, Τρίπολις.

Καβάσιλα Κυλλίνη Λουτρά.

Table with 4 columns: Station, Day, Time, and Price. Rows include Καβάσιλα, Βαρβολομ., Κυλλίνη, Λουτρά.

* Κατ' εὐθειαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευὴν. — Μεταξὺ Μύλων Ἄργους Ναυπλίου ἐξ ἀμαξοστοιχίας καθ' ἑκάστην.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ΕΛΛΗΝΙΣ

διαθέτει μίαν ἢ δύο ὥρας καθ' ἑκάστην, ἢ καὶ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, μεταβαίνουσα πρὸς παράδοσιν μαθημάτων εἰς μικροὺς παῖδας ἢ κορὰσια. — Πληροφορία παρ' ἡμῖν.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΟΝ

Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

39 — Ἀθήναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθμὸς — 39.

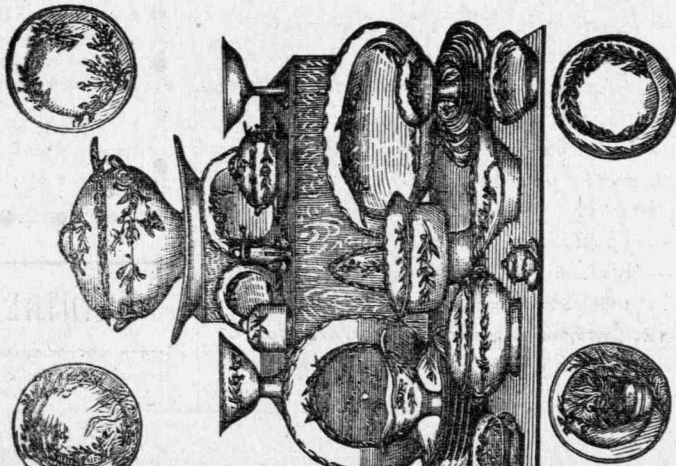
Μεγάλῃ συλλογῇ ὑποκαμίων, φωκῶλ, κομβίων, χειροκτιῶν, μαστουρίων, ὀμβρελῶν, φανελλῶν κλπ. ἀνδρικῶν εἰδῶν. Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

Λαίμοδεταὶ κατὰ παραγγελίαν.

Advertisement for Hebe's Hair Restorer. Includes text: Hebe's Hair Restorer, Τὸ κάλλιστον ἐπαγορευτικόν τῶν τριχῶν. Δὲν εἶνε βαρῆ, ἀλλ' ἐπαναδίδει εἰς τὰς τρίχας τὴν προτέραν αὐτῶν χροιάν διὰ τῆς ἐνδυναμοσεως αὐτῶν. Οὐδέμίαν ἐπιβλαβῆ σύστασιν περιέχει. Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Λονδίῳ. Εὐρίσκειται ἐν Ἀθήναις μόνον εἰς τὸ Βιολογικὸν εἶδος «Κορινθίου», ὁδὸς Πραξινοῦ ἀριθ. 10, καὶ τιμὰται ἐκάστη φιάλη δραχμῆς ἡκτέω. (Διὰ τὰς ἐπαρχίας 9)

Advertisement for HBNH. Includes text: Εἰς τὸ ΜΕΓΑ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ Η Πλατεία Ὁμονοίας, Εὐρίσκονται πάντοτε ΣΤΡΕΪΔΙΑ τῆς ὥρας.

GRAND MAGASIN E LOUVRE 125 Rue d' Eole 125. On a apporté ustres, grand choix de vase de cristal ad assortiment d' article en Porcelaine en Faience, riche collection d' articles luxe.—Service de table. — Services a thé. — Prix Fixe.

MEΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟ ΛΟΥΥΒΡ 125 Ὀδὸς Αἰόλου 125. Ἐκοιμῆθησαν ἄρμα, Πολυλαῖος, μεγάλη συλλογὴ κρυσταλλῶν, σκευῶν, μεγάλη συλλογὴ σκευῶν ἐκ Πορσελῆ καὶ φατῶν, πλούσια συλλογὴ κομφοσελημῶ. — Μαχαίροθήρουνα, σύνολα τσίφου, σύνολα ἐραπέτης — Τιμὰι ὀφισμέναι. ΔΙΟΠΗΘΗΣΕΙΣ δεχόμεθα εἰς λίαν συγκαταβατικὰς τιμὰς. ΠΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ ἘΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΜΑΤΩΝ πωλούνται ἐν τῷ γράφειῳ, ὁδὸς ασαπέτου, ἀριθμὸς 10, ἐντὶ λεπτῶν 20.